

ЕКЗОТИКА

33

ДЖОСЛИН УАЙЛД

**СРЕД ВЪЛНИТЕ,
ПОД ЛАЗУРА
НЕБЕСЕН**

**ДЖОСЛИН УАЙЛД
СРЕД ВЪЛНИТЕ, ПОД ЛАЗУРА
НЕБЕСЕН**

Превод: Цветанка Крайчева

chitanka.info

Години след нещастieto, при което баща ѝ мистериозно е погълнат от разбушувалия се океан, Грейс Уинтърс се опитва да научи нещо повече за случилото се. Разследването ѝ се натъква на неподозирани опасности, от които я спасява само професионалният ѝ опит на частен детектив.

Той обаче се оказва безсилен пред магнетизма и мъжкия чар на доброволния отшелник Рой, омаян от прелестната блондинка с теменуженосини очи...

I

Грейс Уинтърс вървеше с уверени стъпки по среднощната пуста улица. Дългите ѝ руси коси бяха събрани на кок на тила, но въпреки строгата прическа и обикновения шлифер, който носеше, правеше впечатление на подчертано привлекателна жена.

Когато видя тъмните сенки на дърветата в нийорския Сентръл парк, неволно забави крачка.

Зад себе си дочу шум от приближаваща кола. Без да се обръща, тръгна по-бързо, но колата я настигна и се изравни с нея. С крайчеца на окото си Грейс погледна към остъклената входна врата от дясната ѝ страна и прецени мислено разстоянието.

— Хей, мис! — прозвуча плътен глас от отворения прозорец на колата.

Грейс се обърна със затаен дъх. После въздъхна облекчено, когато забеляза униформения полицаи в нея.

— Мис!

Тя спря и се обърна, усмихвайки се нервно.

— На ваше място не бих се разхождал тук сам. — Полицаят посочи с глава към тъмните дървета. — Не и толкова близо до парка, след всичко, което се случи тук през последните месеци.

Грейс много добре знаеше какво имаше предвид той. От март досега тук бяха нападнати четири млади момичета. И въпреки усиленото издирване, нападателят не беше заловен.

— Ей там има телефонна кабина — продължи полицаят. — Защо не си извикате такси?

Уредбата в колата му запращя. Той се наведе напред, заслушан внимателно, после потегли стремително, с надаваща пронизителен вой сирена. За момент Грейс остана на мястото си, загледана след все по-бързо изчезващите светлини. После продължи да върви нататък.

На кръстопътя тъкмо завиваше едно такси. То забави ход, а шофьорът ѝ отправи поглед, пълен с очакване. Когато тя поклати отрицателно глава, той бързо се отдалечи.

Точно срещу парка Грейс се поколеба за момент, после изправи рамене, вирна решително брадичка и пресече улицата.

Право пред нея водеше тесен път. Лампите разпръскваха слаба светлина и той се губеше в тъмнината. Пое си дълбоко въздух. Зад тъмните сенки на дърветата може би стоеше скрит някой и я чакаше. По гърба ѝ полазиха тръпки, но тя се отърси от страха и продължи да върви решително. Тъмен и враждебен, паркът я изнервяше.

Той беше част от нейния свят, място, където беше играла като дете. През зимата се бе пързала тук с кънки, а през лятото бе преминавала по тесните алеи с колело. Беше хранила гълъбите, беше седяла в тревата, слушайки в топлите летни вечери жуженето на безбройните насекоми.

Забеляза, че следващата лампа е счупена. От лявата ѝ страна се издигаше нисък хълм, а отдясно — високи дървета. Без да забавя крачките си, продължи да върви. Единственият звук в топлата майска нощ беше отдалеченият шум на градското движение. Усети силно туптящото си сърце и запъхтяното си дишане.

Зад себе си дочу стъпки. „Не, само си въобразявам.“ Но ето отново — шум на стъпки, които се опитваха да се нагодят към нейните.

Когато спря за момент, чу ясно, че имаше някой зад нея. От страх стомахът ѝ се сви. Някой я преследваше! Грейс тръгна по-бързо и зави по една пътека, която водеше наляво. Стъпките я последваха. Тя отново смени посоката. Този път зави надясно и почти се затича.

Зад нея прозвуча нисък смях на мъж. Грейс затаи дъх. Устоя на изкушението да побегне оттам и погледна бързо през рамо. Не можа да различи нищо в тъмнината, но ето че пак прозвуча смях, този път отдалече. Глупавото хихикане на някакъв пияница. Стъпките се отдалечиха, докато накрая вече не се долавяха.

Грейс се опита да потисне напрежението и страха си, но не ѝ се удаде. Опасността тук, в парка, просто беше реална. Почти осезаема. Пръстите ѝ се разтрепериха.

Достигна следващата лампа, която осветяваше част от пътя и тревните площи наоколо. Слабото блещукане на светлината обещаващо привидна сигурност. Внезапно долови съскане и трепна уплашено. „Змия — мина през ума ѝ. — Някое голямо, опасно влечуго, което се е притаило в тъмнината.“

„Не ставай смешна — упрекна се сама. — Не и тук.“ Но съскането продължаваше да се чува и дори се приближаваше бавно.

Несигурна и обърквана, Грейс спря. Тогава разбра какво беше. Някой идваше с колело по тесния път към нея. Колоездачът се беше навел ниско над кормилото. Носеше тъмни дрехи и черна шапка, която беше нахлупил над челото си.

Тя с облекчение отстъпи встрани, за да го пропусне да мине. Но после свъси вежди. Нещо я обезпокои. Странно, мъжът караше без фарове. Беше опасно да кара без светлини нощем в парка, тъй като лесно можеше да нарани някого.

Но не беше само това, което я накара да застане нащрек. Не можеше да различи лицето на мъжа. С нарастващо безпокойство се вторачи в непознатия. Изведнъж разбра. Той беше намъкнал някаква маска върху лицето си! Грейс уплашено отскочи настрана и пхна ръка в дамската си чанта.

Колоездачът удари рязко спирачки, остави колелото да падне и се втурна към нея. Той изби чантата от ръцете ѝ. Пръстите му се плъзнаха по раменете и посегнаха към гърлото ѝ.

Грейс дръпна шапката от челото му и в същия миг разбра, че е нахлузил на главата си найлонов чорап. За момент нападателят ѝ залитна към нея. Тя се изскубна от хватката му, вдигна чантата си от земята и хукна с всички сили. Усещаше, че преследвачът ѝ беше плътно зад нея.

Пръстите ѝ обхванаха спрея в чантата и страхът мигновено я напусна. Когато мъжът отново я сграбчи за рамото, тя се обърна светкавично и пръсна сълзотворния газ в очите му. Изненадан, той задиша тежко и неволно вдигна ръце пред лицето си, за да се предпази.

Грейс сграбчи дясната му китка, изви я и го събори на земята. Мъжът изохка от болка и с безпомощен жест вдигна ръка — като удавник, който с последни усилия се измъква от водата.

В продължение на един ужасен момент Грейс сякаш видя баща си пред себе си. Тя отново беше на десет години и наблюдаваше, изпълнена с ужас, как баща ѝ за последен път протяга ръка от бушуващия Пасифик към ръба на лодката. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му, докато една огромна вълна я заля и я изхвърли през борда в океана.

Когато после дойде отново на себе си и се намери на брега до високо, източено момче, което беше я измъкнало от водата, от баща ѝ вече нямаше и следа. Никога не откриха тялото му — Пасификът го беше задържал завинаги.

Грейс мъчително се върна в настоящето. Пред краката ѝ нападателят се опитваше да се обърне по корем и да стане. Тя бързо се наведе към него, потърси мигновено едно определено място на тила му и го натисна. Главата му клюмна настрани — мъжът изпадна в безсъзнание.

Трепереща, Грейс се изправи. Пое дълбоко въздух, плъзна ръка в чантата си и натисна бутона, който щеше да повика помощ. Погледна надолу към безпомощния мъж, после се наведе и дръпна маската му.

Всъщност съвсем не искаше да го разглежда, но по-късно със сигурност щеше да се наложи да го идентифицира. Тя се втренчи в ъгловатото лице с белег на лявата буза. Никога нямаше да забрави тези червеникави коси и това лице.

— Нима не можяхте да извикате по-рано за помощ? — попита репортерът от „Таймс“.

— Нямах никакво време — отвърна му Грейс. — Всичко стана толкова бързо, след като той внезапно скочи от колелото.

— Хм — погледна я колебливо. — И така, казвате, че сте отишла като примамка в парка?

Тя отпи от чашата си с кафе и се помъчи въпреки умората да прояви търпение.

— Семейството на една от жертвите ме ангажира. — Поколеба се. — По обясними причини не мога да ви назова името.

Репортерът сви рамене и набързо си отбеляза нещо.

— Полицията сигурно не е във възторг, че пак сте ѝ отмъкнала представлението. Вече за втори път през тази година.

— Като частен детектив винаги работя съвместно с полицията.

— Е, да.

Той се ухили и се надигна.

— Някакви планове за бъдещето?

— Калифорния — изплъзна се от устата ѝ. Помълча известно време. — Ще почивам на крайбрежието близо до Еурека.

Репортерът прибра бележника си.

— Тогава ви пожелавам приятна почивка.

Грейс му се усмихна любезно и си отдъхна, когато той затвори вратата след себе си. Най-после я остави на спокойствие. Внезапно по лицето ѝ премина сянка.

Еурека. Брегът, край който преди шестнайсет години баща ѝ се беше удавил. Нещо при инцидента в парка беше събудило спомените ѝ за онова време. Спомените, които тя толкова дълго беше потискала. Вероятно отдавна си беше мислила подсъзнателно, че трябва да се върне там, за да открие какво се беше случило в действителност. Иначе нямаше да намери спокойствие.

II

Грейс паркира колата под наем на крайбрежната улица и пое по една обрасла с мъх пътека, която минаваше през шумолящите от вятъра пинии. Макар че слънцето грееше топло, тя потрепери в зелената си копринена блуза.

Приятелите ѝ много се зачудиха защо толкова упорито държеше да прелети три хиляди мили до това диво крайбрежие.

Да узнае повече за миналото означаваше много за Грейс. Никога не беше разбрала нещо по-конкретно за мистериозната смърт на баща си. Знаеше за нея също толкова малко, колкото и за самия него. Спомняше си само за непостоянните му понякога настроения след смъртта на майка ѝ, когато Грейс беше петгодишна. За това, че я вземаше навсякъде със себе си: в Холандия, в Бразилия, в Хонконг. За Грейс беше останало завинаги тайна каква работа беше имал в тези чужди страни.

„Купувам и продавам“ — отговаряше той на въпросите ѝ. Никога не ѝ каза нищо повече.

Смъртта на баща ѝ сякаш бе заличила и миналото му. Грейс се беше опитвала да направи справки за живота му, но изглеждаше така, като че никога не беше го имало. Никой не можеше да ѝ помогне да открие нещо повече за него.

Вероятно по-лесно ѝ се удаваше да решава проблемите на други хора, отколкото своите собствени. Но имаше ли тя изобщо проблеми? Имаше работа, която ѝ доставяше удоволствие и беше добра професионалистка. Можеше ли да желае нещо повече? И какво от това, ако понякога наред навалищата на Ню Йорк се чувстваше самотна.

Имаше приятели и приятелки, но все пак ѝ липсваше нещо. Никога не беше в състояние да се впусне в по-дълготрайна връзка с някой мъж.

Грейс изостави пътеката и се покатери на една стръмна скала. Долу, ниско под нея, вълните се разбиваха, разпръсквайки пяна. Въпреки безотрадността си, този бряг притежаваше някаква дива,

неукротима красота. Отляво вълните бушуваха срещу черни, стръмни скали, а линията на брега се простираше полегато и с форма на полумесец далече навътре в океана. На края на носа се извисяваше фар, който тя помнеше добре, а до него една малка, боядисана в бяло къща.

Грейс обви ръце около раменете си. Фарът сякаш я привличаше магически. „Вече не се използва“ — беше я осведомил обслужващият бензиностанцията.

Тя с изненада установи колко смътно си спомня пейзажа наоколо и колко добре помни фара. Не беше идвала тук от седемнадесет години. Тогава бяха излезли с баща ѝ с лодка в океана. Някъде върху стръмните изсечени скали си бяха устройили пикник. Грейс се сепна. Защо всъщност бяха дошли тук с лодка, а не с колата, както тя направи днес?

Продължи да върви по ръба на скалата, докато стигна до стръмна пътека, която водеше направо към плажа. Предпазливо заслиза надолу. На последните няколко метра се подхлъзна и се свлече до брега, вдигайки облак прах след себе си. Отметна дългата си руса коса от челото и пак се насочи нагоре. Някъде трябваше да има пътека, която водеше към фара. Чувството, че е била някога тук, се усили, когато една масивна скала ѝ препречи гледката към простирания се пред нея бряг.

Грейс беше сигурна, че някога вече е била на това място. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато видя какво се намиреше зад скалата. Малък залив. Тук баща ѝ беше издърпал лодката на брега. Тук, защитени от скалите, си бяха направили пикник.

Въздъхна и заобиколи огромния скален отломък. Изведнъж спря и затаи дъх. На брега стоеше изоставена лодка. Лодката на баща ѝ? Когато тръгна бързо към нея по мокрия пясък, тъмен облак скри слънцето.

Някой извика. Вик от миналото? Тя се обърна уплашено. Почти очакваше да види баща си зад себе си. Беше чайка, която прелетя, кряскайки, над нея. Грейс тръсна глава и отново се обърна към лодката. На задната седалка имаше тенекия от масло, а под едната от седалките лежеше смачкан вестник. Наведе се напред. „Сан Франциско кроникъл“. С туптящо сърце издърпа вестника към себе си и погледна датата.

Беше отпреди два дена. И лодката не беше на баща ѝ! Нямахте ли най-после да се примири с това? Този малък залив беше идеално място за пристан за лодки. Как така и други нямаше да забележат това?

Грейс се огледа, но не откри никого. Нямахте никакви следи по пясъка. Видът на лодката отново съживи спомените ѝ. След като приключиха тогава с пикника, баща ѝ я бе оставил скрита зад скалите да го чака. Малко след това Грейс чу шума на двигателя, после отново настъпи тишина. Но тогава тя не се уплаши. Беше ѝ обещал да се върне, а той винаги изпълняваше обещанията си.

След доста време чу лодката да се връща и баща ѝ се появи отново на брега.

— Трябва да побързаме. — Той посочи с глава към тъмните облаци по небето. — Бурята се приближава по-бързо, отколкото си мислех.

Опитвайки се да се отърси от спомените, тя сви рамене и продължи пътя си, насочвайки се към фара. Когато се покатери понагоре, стигна до една пещера в скалата, надвиснала над морето. В този момент огромна вълна се разби шумно под нея и пръските на разпенената вода накараха Грейс да потърси закрила във вътрешността ѝ.

На скалата беше облежната някаква вещ от дърво. Приблужи се и разпозна статив с недовършен пейзаж. Наоколо обаче не се откриваше никакъв признак на живот от художника.

Грейс напусна пещерата и продължи по-нататък. Заобиколи следващата висока скала и спря внезапно като закована. Там лежеше някакъв мъж, положил лице върху скръстените си ръце. Неволно затаи дъх. Мъжът беше гол.

Черната коса се виеше на къдри по главата му. Тялото му беше стройно и силно, почерняло от слънцето. От гърба му към гърдите преминаваше широк белег.

Тя сви вежди. Неволно потрепери при мисълта, колко ужасно трябва да е било нараняването, оставило този белег.

Грейс тъкмо понечи да се отдръпне зад прикриващата я скала, когато откъртен от крака ѝ камък се свлече шумно надолу. Непознатият вдигна глава и погледна към нея. Беше твърде късно да се измъкне незабелязано.

Бе по-млад, отколкото предполагаше. Когато я видя, той смръщи чело, после се вторачи мрачно в нея.

— Какво, по дяволите, правите тук?

Тя отстъпи назад. Искаше да му отговори, но гласът ѝ изневери.

Непознатият скочи. Грейс се обърна и се постара да се отдалечи с достойнство, но се спъна и полетя стремглаво надолу. Продължаваше да пада и да пада... Ужасена, отвори широко очи.

Под себе си забеляза разпенените вълни. Изкрещя силно от страх и ужас. Устата ѝ се напълни със солена вода. Изпаднала в паника, тя се мъчеше да изскочи на повърхността. Преди да потъне отново, забеляза на сивото небе силуета на фара. Докато вълните се преобръщаха над главата ѝ, Грейс се уплаши, че този фар беше последното нещо, което щеше да види в живота си. По някакъв мистериозен начин той я беше подмамил на този див бряг и сега ѝ отмъщаваше жестоко.

Грейс се съпротивляваше с всички сили срещу течението, което я влачеше все по-надълбоко, дърпаше краката ѝ и караше дробовете ѝ да се борят мъчително за глътка въздух. Но вълните я погълнаха отново, гърдите я заболяха непоносимо и тя почти загуби съзнание. После усети, че беше подхваната от две силни ръце и главата ѝ легна на нечий широки гърди.

Грейс отвори очи. Мъжът, голяят мъж от плажа, я носеше към брега. Тя поиска да каже нещо, но отново загуби съзнание.

Грейс дочу прашене и надуши остра миризма на горящи дърва. Отвори колебливо очи. Лежеше на тясно дървено легло в малка тъмна стая. Някой я беше покрил с одеяло. Единствената светлина идваше от открития огън в зидана камина.

Стаята беше мебелирана непретенциозно и оскъдно — няколко стола от червено дърво, маса с газена лампа, малка полица за книги. Пред двата прозореца висяха тъмни завеси. Картини и една черна мечешка кожа украсяваха белите стени.

Грейс си пое дълбоко въздух и се закашля. Гърдите я боляха, усещаше изтръпнали и тежки като олово ръцете и краката си. Внезапно отново си спомни смътно за ръцете, които я бяха измъкнали от вълните и я бяха положили на пясъчния бряг.

И за устата на някакъв мъж върху устните ѝ.

Голият мъж, който лежеше между скалите, я беше спасил. Но къде беше той? Да не би да се намираше във фара? Грейс имаше чувството, че е сама с океана, който я обграждаше наоколо. Тя потръпна.

Грубото вълнено одеяло жулеше краката и гърдите ѝ и това я накара да осъзнае, че лежи гола на тясното легло. Тя седна, рязко го придърпа плътно около раменете си и спусна крака на пода. Зави ѝ се свят. За момент затвори очи, после ги отвори отново и още един път огледа помещението.

Дрехите ѝ висяха на един стол пред камината. Грейс тръгна с несигурни крачки към огъня. Топлината, която горящите цепеници разпръскваха, проникна приятно в тялото ѝ.

„Обличай се веднага — заповяда си бързо. — Преди «Винсент Ван Гог» да се е върнал.“ Тя се усмихна на името, което беше измислила на спасителя си.

Посегна към дантелените си бикини, които висяха на облегалката на стола. Бяха още влажни. Изчерви се при мисълта, че е била разсъблечена от някакъв непознат мъж. Стоеше нерешително и размишляваше дали да се мушне отново в леглото, или да облече мокрите си дрехи. Грейс пусна одеялото да падне, взе бикините си и се наведе да ги обуе. Внезапно тих шум я накара да се обърне уплашено.

Той стоеше на вратата, облечен с черен пуловер и джинси. Беше по-висок, отколкото си го представяше. В трептящите отблясъци на огъня видът му я зашемети. Когато я погледна в лицето, светлината заблестя в очите му. После погледът му се плъзна по шията ѝ, по гърдите... и по-надолу.

Грейс бързо вдигна одеялото от пода и се загърна.

— Излезте навън! — Гласът ѝ трепереше от гняв.

Той се усмихна и не помръдна от мястото си.

— Един джентълмен не гледа, когато някоя дама се облича!

— Никога не съм твърдял, че съм джентълмен.

Непознатият се облегна на рамката на вратата и я загледа с възхищение.

— Нямам ли и аз същото право като вас?

— Какво искате да кажете? Не ви разбирам.

— Нали и вие ме наблюдавахте. Имала сте достатъчно време да ме разглеждате на слънчева светлина.

Грейс пребледня.

— Да не би да си мислите, че съм се катерила по скалите заради вас? Само за да ви видя гол? Какво всъщност си въобразявате?

Той продължаваше да се усмихва.

— Честно казано, лично аз бих си направил труда, само и само да ви видя необлечена. А също и облечена.

Грейс усети как кръвта отново нахлува в лицето ѝ. Този мъж бе невъзможен! И какво си въобразяваше? Че с думите си ѝ е направил някакъв комплимент? За собствен ужас обаче, все пак трябваше да си признае, че действително се почувства поласкана. Ядоса се на него и на самата себе си.

— Сега, ако разрешите, бих искала да се облека!

Той изчезна. Грейс държеше нерешително одеялото около тялото си. Както предчувстваше, непознатият отново се появи на вратата. В едната си ръка държеше някакви дрехи. Колебаейки се, той пристъпи в стаята и метна нещата на масата.

— Може би в тях ще се чувствате по-удобно.

— В мъжка пижама?

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Нямам нищо друго. Ако навиеете ръкавите и крачолите на панталона, трябва да ви стане.

— Само не си мислете, че ще прекарам нощта тук! — Огледа се в малката стая. — Къде сме всъщност? Във фара?

— Не, това тук е къщата на пазача. Но фарът се намира съвсем близо. — Той посочи с глава към дрехите ѝ върху облегалката на стола. — Вие решавайте. Ако искате да спите с мокрите дрехи, моля.

„Моят спасител изглежда адски добре — мина внезапно през ума на Грейс. — Вероятно като модел би печелил повече, отколкото като художник.“

Против волята си, тя беше омагьосана от очите му. На светлината на огъня те блестяха. Отклони поглед нерешително. Необяснимо защо, гневът ѝ се беше стопил.

— Със сигурност няма да спя тук. Ще се върна при колата си и ще тръгна обратно за града.

— Както искате.

Той ѝ кимна и напусна стаята.

Равнодушието му ядоса Грейс повече, отколкото опита му да я склони да остане.

Тя почака известно време дали няма да се върне пак, после сгъна вълненото одеяло и се облече. Блузата и джинсите ѝ бяха направо мокри. Веднага настръхна. „Все едно“ — реши. Че би могла да се простуди, в момента беше най-малката ѝ грижа. Не можа да открие никъде сандалите си. Вероятно ги беше загубила във водата.

„Бях неучтив с него. Какво ли ще си помисли за мен?“ — заговори съвестта ѝ.

Боса, тя мина с несигурни крачки през стаята. От вратата можеше да погледне в кухнята. „Ван Гог“ седеше до масата и втренчено гледаше в димящата чаша с кафе. На газената лампа лицето му беше в полумрак.

— Вие ми спасихте живота. — Гласът на Грейс потрепери, когато внезапно осъзна колко близо е била до смъртта. — А аз дори не ви благодарих. Съжалявам. Знаем, че думите не са достатъчни, за да ви изкажа признателността си.

Той вдигна поглед.

— Не трябва да ми благодарите, мис Уинтърс.

Тя го погледна изненадана. Откъде знаеше името ѝ? „Навярно е видял шофьорската ми книжка в портфейла“ — помисли си.

Отиде до него и нерешително докосна ръката му.

— Не, трябва да го направя — промълви тихо. — Вие рискувахте живота си, за да ме спасите.

— Съвсем не. Аз съм добър плувец.

Изглежда се чувстваше неловко от докосването ѝ.

Грейс отдръпна ръката си.

— Сега трябва да се връщам в града. Вече съм резервирала стая в един мотел.

Той не ѝ отговори. Съвсем неочаквано стана и се приближи до нея. Загледа го втренчено в тъмните очи, неспособна да помръдне.

Мъжът посегна към каната на печката зад нея.

— Не искате ли чаша кафе, преди да тръгнете? Да се стоплите.

Горещата течност щеше да я накара за момент да забрави студените, мокри дрехи. Но може би той щеше да схване погрешно съгласието ѝ.

— Не, благодаря, трябва да тръгвам — поклати глава.

Той сви рамене и отново напълни чашата си. Грейс се върна в другата стая. Как ли щеше да се държи „Ван Гог“, ако останеше да пренощува? По гърба ѝ полазиха тръпки, които нямаха нищо общо с мокрите ѝ дрехи. Закопча блузата си догоре. Ключовете ѝ лежаха на масата. Тя ги пъкна в джоба на панталона си и потърси с поглед портмонето.

Къде ли го бе сложил? Вече искаше да му извика, когато си спомни, че не беше вадила нищо от жабката на колата. Имаше намерение да го пъкне в задния джоб на джинсите си, но после бе забравила.

Значи не можеше да е прочел името ѝ нито от шофьорската ѝ книжка, нито от кредитната карта. Но откъде тогава го знаеше?

Грейс тръгна с решителни крачки към кухнята, но после спря. Не, най-добре щеше да бъде да изчезва оттук колкото може по-бързо.

Когато отвори външната врата, мъглата я блъсна насреща. Чу бученето на прибоя и вдиша соления морски въздух. Потръпна от влажния хлад и тръгна по пътеката, която отвеждаше от къщата. След няколко метра пътят свърши и тя усети под краката си трева. Огледа се, но не видя нищо друго, освен гъста сива мъгла. Обърна се и реши да се върне обратно при къщата, за да се ориентира отново, но установи, че не може да открие нито нея, нито пътеката.

Обзе я паника. Върна се няколко крачки и се опита да се ориентира по шума на прибоя. Но бученето като че идваше отвсякъде. Знаеше, че е само на няколко метра от къщата, и все пак се страхуваше да не продължи в погрешна посока. Не ѝ се искаше да падне още веднъж в морето.

— Грейс?

Сърцето ѝ затуптя по-бързо при звука на мъжкия глас.

— Грейс?

Тя тръгна предпазливо в посоката, от която идваше. Само след няколко крачки различи в мъглата тъмните контури на къщата. Миг покъсно в осветената врата забеляза високата фигура на „Ван Гог“. Радостна, че го вижда, хукна към него. Но когато забеляза, че той се отдръпва назад, спря рязко.

Съжали за импулсивното си намерение да се хвърли в обятията му и да намери закрила там, и го последва мълчаливо в кухнята. Сега на масата имаше две димящи чаши с кафе.

— Навярно сте бил доста уверен, че ще се върна — тросна се тя. Мъжът седна и само сви рамене.

Зад себе си, на една полица, Грейс откри бутилка „Шабли“ и посегна към нея.

— По-добре да пия вино, вместо кафе — обяви тя, само и само да не отстъпи пред този самоуверен мъж. — Ако нямате нищо против...

Той смръщи леко чело, после отново сви рамене.

Грейс си напълни малка чаша и я изпи на един дъх. Виното я сгря. Постави обратно чашата на масата и зачака „Ван Гог“ да ѝ предложи още една. Когато той не показа, че има такова намерение, тя сама си наля пак.

— Може би е по-добре да затворите вратата.

Той посочи с глава над нея. Едва сега Грейс почувства студения нощен въздух, който проникваше през мокрите ѝ дрехи.

Не обърна внимание на думите му и отпи отново. Внезапно помещението се залюля леко около нея. Когато погледна „Ван Гог“ в лицето, присви зеници, докато се увери, че има две очи, а не четири.

— Вие изобщо не сте черен — рече му. — В действителност имате силен загар от слънцето.

Той отмести стола си назад.

— Може би си мислите, че искам да останете тук — отвърна спокойно. — Не е така. Просто нямате друг избор.

Понечи да стане.

Внезапно изтрезняла, Грейс надигна глава.

— Оставете, аз ще затворя вратата!

Отиде бързо до нея и я тресна толкова силно, че картините по стената се олюляха. Но дори и това не го извади от равновесие.

— В пижамата със сигурност ще се чувствате по-приятно, отколкото в мокрите дрехи — чу го само да казва невъзмутимо.

„По дяволите, защо трябва винаги да е прав?“ Грейс наведе поглед надолу. Тогава откри, че фината материя на блузата ѝ беше прилепнала по нея и гърдите ѝ се открояваха ясно. А огромната пижама щеше да скрие всичките ѝ женски съблазни. Отиде в съседната стая, съблече се и я намъкна. После нави ръкавите и крачолите на панталона. Доволна, установи, че горната част на пижамата прикриваше ханша ѝ. Единственото, което я смущаваше, беше

дълбокото деколте, откриващо доста гърдите ѝ. Но и бездруго спасителят ѝ едва ли щеше да обърне внимание на това.

Грейс се замисли. Все още не беше казал откъде знаеше името ѝ. След като щеше да прекара нощта тук, бе невъзможно да остави този въпрос без отговор. Върна се в кухнята. Той, изглежда, не я беше чул, защото внезапно вдигна поглед към нея. Гърлото ѝ пресъхна. В очите му имаше безкраен копнеж... Щеше ли един мъж да гледа така някоя жена, от която не се интересува?

Веднага след това той отново се овладя.

III

Странният непознат извърна бързо глава, хвана бутилката с вино и наля на Грейс. После стана и взе и за себе си чаша, седна пак и я напълни.

Грейс се настани на един стол срещу него. Между тях настъпи странна напрегнатост.

— Дори не знам името ви — констатира тя.

— Рой Тремпър.

— Откъде разбрахте коя съм?

Той не ѝ отговори веднага. Грейс го погледна с присвити очи. „По дяволите — помисли си, — дали не би било по-добре да прекарам нощта някъде навън в мъглата. Студът май е за предпочитане...“

— Помня ви още отпреди. Наистина, минаха години — рече в този момент Рой.

— От години? И ме познавате отгук, от това място? Но аз бях едва на десет, когато напуснах Еурека!

— Не сте се променила. Косата ви е все така златисторуса, а очите с теменужен цвят. — Той се усмихна. — Вземам си думите назад, все пак сте променена. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ към дълбокото деколте на пижамата. — Промени, заслужаващи голямо внимание.

— Не си спомням за вас.

Грейс се опита да изрови нещо от паметта си, но напразно.

— Мога да си представя. Мисля, че сме се виждали само веднъж. Преди около шестнадесет години в Еурека... Тогава, когато баща ви претърпя злополуката с лодката. Една седмица живяхте при Хайнес, докато полицията търсеше роднините ви. Наблюдавах ви от дома си, съвсем наблизо. Смятах ви за най-красивото момиче, което съм виждал някога. Но бях твърде стеснителен, за да дойда и да ви кажа „добър ден“.

Грейс му се усмихна. Знаеше, че не беше разбрала погрешно израза в очите му. Дали искаше, или не — все още му харесваше. Той я

желаеше, но се опитваше с всички сили да прикрие чувствата си. Грейс не можеше да повярва, че през всичките тези години не беше се отърсил от юношеската си стеснителност. Зад това сигурно се криеше нещо друго.

— Когато узнах, че са намерили чичо ви и леля ви в Ню Йорк — продължи Рой, — събрах цялата си смелост. Сега или никога, си помислих, и набрах един букет от теменужки от градината на майка ми. После отидох с него до къщата на съседите ни. Когато почуках на вратата, мисис Хайнес ми обясни, че вече сте на път за летището. Бях съкрушен. — Той поклати глава. — А когато днес ви видях на скалата, веднага разбрах, че сте вие.

Внезапно Рой стана така рязко, че столът му падна на пода. Облегна длани на масата и се наведе към Грейс. Тя го загледа втренчено. Блясъкът в очите му като че ли я хипнотизираше. Той се наведе още напред и доближи лице до нейното. Устните ѝ се открянаха леко, а пулсът ѝ се ускори.

Затвори очи и се стресна, ужасена до смърт, когато Рой стовари юмрук по масата, така че чашите завънтяха. Издавайки стон, той се изви и отиде до прозореца. Обърна ѝ гръб и се загледа продължително навън в сивите кълба на мъглата, които се виеха около къщата.

— Какво има? — попита най-после Грейс.

— Защо винаги се случва твърде късно?

Каза го толкова тихо, че едва можа да разбере думите му.

Грейс нямаше никаква представа за какво всъщност ѝ говореше. За момент я бе изплашил, но междувременно бързата смяна на настроението му вече не я безпокоеше сериозно. В действителност Рой ѝ напомняше за някого. Тя напрегна паметта си. Да, напомняше ѝ за баща ѝ.

— Откога живеете тук?

Гласът ѝ прозвуча спокойно, но вътрешно се чувстваше дълбоко развълнувана.

— През март станаха две години.

Рой не се обръщаше, но Грейс виждаше застиналото му отражение в стъклото на прозореца.

— И колко дълго смятате да останете?

— Нямам представа. Харесва ми животът на крайбрежието. Обичам океана. Мога да рисувам и да правя каквото си искам. Къщата

ми е напълно достатъчна.

Грейс се огледа.

— Но тук дори няма ток.

— Бих могъл да монтирам някакъв агрегат, но така ми харесва повече. Обичам светлината на газената лампа. Освен това е по-евтино. Преминаването от газ на електричество означава огромен напредък за цивилизацията, но качеството на живота страда от това.

Тя повдигна вежди. Рой все още стоеше гърбом към нея.

— Сигурно нямате и течаща вода.

— Вода за пиене си нося от града. За останалите ми нужди ми е достатъчна дъждовната вода, която събирам горе на покрива в един резервоар.

— Сега остава да ми кажете, че нямате нужда и от кола.

Той сви рамене.

— Имам кола. Но тя си стои тук, а разстоянието до града изминавам с лодка.

На Грейс ѝ омръзна да говори на „гърба“ му.

— Ако трябваше като вас да живея тук сама — каза ядосано, — след няколко седмици щях да полудея от самота. Имам нужда от хора около себе си, от някого, с когото да мога вечер да разговарям, а сутрин да изпия чаша кафе.

Рой обърна бавно лице към нея.

— Няма да ви моля да останете при мен. Така че няма да имаме никакви проблеми, нали?

Тонът му беше остър и рязък.

Грейс се изправи.

— Имате право! А и освен това изглежда тук, в тази пустош, се чувствате добре само с чайките — установи тя. — Кажете, не ви ли липсва понякога компанията на други хора?

— На няколко седмици веднъж отивам до Сан Франциско. Там получавам всичко, от което имам нужда. Но градският живот и хората много бързо ми омръзват. Радвам се, когато се върна в къщи при фара. — Рой я погледна предизвикателно. — Имам рисуването и книгите си. Шекспир е по-приятен компаньон, отколкото другите хора.

— Никога не можах да се запаля по него. Този старомоден английски, всичките тези думи, които никой вече не употребява. — Грейс поклати пренебрежително глава.

— Че не разбирате Шекспир, не е негов проблем. А също не и мой. Повечето от произведенията му са хубави и си струват да положите малко усилия. Освен това пиесите могат да се видят, а не да се четат.

— Но затова трябва да отидете в града, нали?

Рой не я удостои с поглед.

Грейс изпи последната глътка от виното си и сложи настрана чашата. Чувстваше се леко замаяна. Нямахше повече желание да се препира с Рой, дори и да ѝ се искаше да узнае за него нещо повече. „Какво ли му е? Е, както самият той се изрази — това си е негов проблем, а не мой.“

— Много съм уморена, Рой. — Тя изрече името му за пръв път. Прозвуча ѝ добре. — Боя се, че щяхте да ми допаднете повече, ако бяхте Ван Гог.

— Опасявам се, че не ви разбирам.

— Може би причината е в това, че идваме от два различни свята. Че аз живея в града и нямам време да наблюдавам природата и да чета Шекспир след вечеря. — Тя стана. — Сега отивам да спя. Но първо трябва да ми кажете къде.

— Ще спите долу, а аз отгоре.

— Моля?! — погледна го изумено.

— Оттатък има легло на два етажа. Не го ли забелязахте преди малко? Но, ако предпочитате горното легло, с удоволствие ще ви го отстъпя. Все ми е едно къде ще спя тази нощ.

— По-добре на долното...

Грейс си легна, но дълго време не можа да заспи. Втренчена в леглото над себе си, тя се заслушваше в пращенето на цепениците в камината. Отново се замисли за Рой. После, по някое време, умората все пак я надви.

Събуди я някакъв шум. Отвори очи, но не можа да види нищо в тъмнината. Отначало не осъзна къде се намира, но преди да я обхване паниката, си спомни за Рой Тремпър и за това, че беше в неговата къща.

Леко тупване ѝ подсказа, че той стоеше на пода до леглото ѝ. Не можеше да го види в тъмното и зачака напрегнато. Някакво движение я стресна, но потисна желанието си да отвори очи. Вместо това продължи да диша равномерно.

Грейс усети, че Рой се навежда предпазливо над нея. Устните му се приближиха до лицето ѝ толкова близо, че можеше да усети дъха му по бузата си. Настръхна.

— А ти все още си най-хубавото момиче, което съм виждал някога, Грейс.

Думите му я удивиха, но още повече я изненада фактът, че сърцето ѝ внезапно затуптя по-бързо. Рой като че ли щеше да я целуне. Усети някакво странно чувство на щастие при тази мисъл.

Но той се изправи и се отдалечи от леглото, без да я докосне. Разочарование обзе Грейс. Няколко минути по-късно от кухнята нахлу слаба светлина. „Какво ли прави там? Дали да не се измъкна от леглото и да отида да погледна?“

Не, той вероятно седеше до масата и четеше. Без съмнение нещо меланхолично като Хамлет например. „Все ми е едно — внушаваше си Грейс, — аз ще заспивам.“ Затвори очи и се завъртя неспокойно в леглото.

Грейс се събуди от слънчевите лъчи, които проникваха през прозорците. Изтича до вратата, отвори я и се озърна навън.

Беше чудесен ден! Слънцето грееше топло, по тъмносиньото небе плуваха бели облаци, а океанът беше спокоен. Вълните се плискаха леко в подножието на скалите. Грейс се протегна, разпери ръце и вдиша дълбоко соления морски въздух.

— Закуската е почти готова — чу гласа на Рой от кухнята.

Тя трепна и се обърна.

— Тук не е задължително да се преобличате за закуска — добави, когато я видя колебливо да застава до вратата.

— Бих искала поне да се измия.

Рой ѝ кимна към една врата. Когато излезе от миниатюрната баня, на печката в тигана вече цвърчеше бекон.

— М-м, ухае божествено. — Грейс се усмихна.

Щом се настани, Рой напълни чинията ѝ с две яйца на очи и четири резена хрупкав бекон. После наля кафе в голяма чаша.

— Точно така — каза тя. — Откъде знаете какво най-много обичам да ям на закуска?

— Знам за вас много повече, отколкото предполагате.

Тя си спомни, че беше съблякъл мокрите ѝ дрехи и се изчерви.

— Освен това, ако гостите ми не са доволни от кулинарните ми умения, ще трябва волю-неволю да умрат от глад.

„Гости?“ Грейс се запита дали той кани често при себе си жени. После отхвърли тази мисъл. Това не я засягаше, а и не я интересуваше.

— Гладна съм като вълк. Какъв чудесен ден!

— Тук, на крайбрежието, юни може да бъде великолепен, но и толкова отвратителен, както последната нощ. Мъглив и студен.

— В ден като този почти мога да си представя, че живея в Северна Калифорния.

Рой седна на масата срещу нея и зачовърка с вилицата в чинията си.

Докато закусваха в мълчание, Грейс го поглеждаше от време на време. Зад него, през прозореца видя фара.

— Снощи сънувах странен сън — започна тя.

Може би щеше да забрави този кошмар по-бързо, ако го разкажеше на някого. Взе каната с кафе и напълни първо чашата на Рой, а после своята.

— Бях съвсем сама на щурвала на някакъв океански параход. Беше ясна, звездна нощ, океанът беше спокоен. Не знам защо бях там, но се чувствах спокойна и щастлива.

За момент затвори очи.

— На хоризонта забелязах светлината на някакъв фар и насочих кораба нататък. Там щях да намеря отговора на загадката, която трябваше да реша.

— Може би сънят има нещо общо с баща ви.

Тя го погледна смаяно.

— Възможно е. В края на краищата съм тук, за да открия още нещо за него. Е, във всеки случай насочих кораба право към фара, макар че изведнъж се изплаших до смърт. Не от вълните, които бушуваха срещу скалите, а от фара.

Грейс отново затвори очи и настръхна.

— Корабът се блъсна във фара и започна да се люшка. Внезапно целият фар рухна върху скалата. Останките се сгромолясаха в морето. Когато се огледах, корабът вече го нямаше там, а аз стоях сама на една скала навътре в морето, около мен имаше само вода. Зарадвах се, че се събудих.

— Казват, че само онзи, който е сънувал подобен сън, може да го разгадае.

— Но аз нямам ни най-малка представа.

Тя сви рамене.

— Може би аз съм този фар. — Рой ѝ се усмихна дяволито. — Вие разтърсихте живота ми така, както в съня си него. И има опасност с това да унищожите и себе си.

Макар че при тези думи той се усмихваше, Грейс долови все пак някаква сериозна нотка в гласа му.

— Сигурна съм, че не мога да разруша нито вашия живот, нито на когото и да било друг.

— Може би не осъзнавате собствената си сила. Защото все още сте...

Рой млъкна.

— Какво съм все още? — Грейс го погледна предизвикателно.

— Някога бяхте най-хубавото момиче. Сега сте най-хубавата жена, която съм виждал.

Погледите им се срещнаха и на Грейс ѝ се стори, че времето е спряло. Дори когато той разруши магията и тръгна към вратата, тя все още се радваше на мисълта, че ѝ се възхищава. Въпреки необяснимата му сдържаност...

Рой се върна с три маслени картини под мишница. Издърпа стола си пред масата и ги постави така, че да са точно срещу нея.

— Погледнете тук. Това е моята частна изложба. Това са трите най-добри картини, които съм нарисувал, откакто живея тук. Кажете ми честно мнението си за тях.

— Аз съвсем не разбирам от живопис — запротестира Грейс.

— Ако исках да получа оценката на някой експерт, щях да отида в Сан Франциско. Искам да зная какво мислите вие за тях!

Първата картина изобразяваше силуета на фара на фона на буреносно небе. На следващата се виждаше брегът с полегати хълмове, осяяни с цветя. Последната картина беше абстрактна живопис в ярки цветове — жълто, червено и оранжево. Огромни пламъци се издигаха на черен фон. Грейс заразглежда нерешително картините и отметна с ръка косата си от челото.

— Няма да ме обидите, ако ми кажете, че не ви харесват.

Тя го погледна със съмнение.

— Харесвам цветовете, толкова са живи.

— Но картините добри ли са? Щяхте ли да си купите една от тях, ако не ме познавахте?

— Не съм достатъчно квалифицирана, за да давам оценки. Трябва да си призная, че принадлежа към хората, които знаят само дали нещо им харесва, или не.

— Все пак кажете!

Очите му я пронизваха.

Грейс се ядоса на упоритостта му.

— Е добре, щом толкова настоявате. Това са картини на лаик и бих се изненадала, ако ги видя в някоя галерия в Ню Йорк, или изобщо в някоя галерия. Онова, което казах за цветовете, е вярно. Иначе правят впечатление на недодялани и не бих си купила нито една от тях.

За момент Рой се втренчи в нея с безизразно лице, после се обърна. Взе картините от стола и ги занесе в съседната стая. Чу се как ги хвърли там някъде на пода. После се върна, отиде до прозореца и дълго гледа навън. Постепенно мълчанието между тях стана непоносимо.

Грейс усети как в нея се надигна гняв.

— Искяхте да чуете истината — напомни му с твърд глас.

Той се обърна и я погледна.

— Не, всъщност не — усмихна се. — Исках да бъда излъган. Не заради картините, те наистина са нескопосни. Никога не съм имал голям талант, винаги ще си остана средно надарен лаик. Рисувам, защото ми доставя удоволствие. И защото трябва.

— Защо тогава искяхте да ви лъжа, че са хубави?

По лицето на Грейс се изписа недоумение.

Рой дълго време не каза нищо.

— Време е да се обличате — проговори най-накрая. — Когато сте готова, ще ви заведем при колата ви. Трябва да побързаме. Малко е трудно, когато дойде приливът. — Той погледна към босите й крака. — За съжаление нямам обувки, които да ви станат.

Грейс не помръдна от мястото си.

— Не отговорихте на въпроса ми. Аз ви дадох честен отговор, сега и вие ми дължите такъв.

Между тях отново легна тежко мълчание. Накрая Рой сви рамене.

— Исках да излъжете, за да мога да ви презирам.

Грейс го погледна изумена. Макар че не беше прекарала много време в компанията му, все пак смяташе, че го е опознала. Сега разбра, че изобщо не е могла да прецени Рой Тремпър. Но беше ли това изобщо важно?

— Преди да ми кажете името си, ви наричах Ван Гог...

Той се засмя.

— Помислихте си, че съм се пекъл на слънцето твърде дълго време?

— На слънцето?

— Винсент ван Гог е полудял, след като се е излагал на слънцето доста дълго време, когато е рисувал в Южна Франция. Поне така твърдят някои хора. Но не се безпокойте, няма да си отрежа ухото и да ви го изпратя по пощата.

Докато говореше, Рой отметна косата си назад с нервен жест.

— Ще чакам навън, Грейс — окашля се. — Така че можете да се облечете на спокойствие.

„Изрече името ми толкова гальовно, като милувка“ — помисли си тя и установи, че това ѝ харесва.

Обличайки сухите си вече дрехи, надзърна през прозореца. Рой стоеше пред къщата дълбоко замислен и гледаше втренчено пред себе си. Тя се върна в кухнята и хвърли един поглед в огледалото над умивалника. Поклати неодобрително глава.

Морската вода беше изсушила косата ѝ и тя бе станала твърда, без блясък; лицето ѝ беше бледо, а блузата — просмукана от сол. И то точно сега, когато искаше да изглежда особено добре!

Когато излезе навън на слънчевата светлина Рой се обърна и я погледна. Грейс изненадана долови възхищение в погледа му. Сърцето ѝ трепна от радост, а по гърба ѝ преминаха възбуждащи тръпки.

— Елате с мен — каза той, обърна се и тръгна.

Постара се да върви в крак с него. Думите му бяха прозвучали като заповед, но това нямаше голямо значение за нея. Реши, че в един такъв ден нищо не можеше да развали настроението ѝ.

— Бъдете предпазлива, когато слизате към брега. — Рой я погледна през рамо. — Ако искате, ще ви нося до долу.

— Не, така е добре.

Почти съжали за бързия си отговор. Какво ли щеше да бъде, ако беше носена от този привлекателен мъж, да се облегне на силните му гърди? С удоволствие би изпитала това още веднъж, само че този път в пълно съзнание.

Потънала в мисли, тя не чу въпроса му.

— Попитах дали колата ви е под пиниите на стръмната скала.

Грейс, която беше изостанала няколко крачки зад него, неволно погледна нагоре. Не забеляза внезапно спрелия Рой и се блъсна в него. Той загуби опора и двамата заедно се свлякоха надолу.

Изтърколиха се на пясъка един върху друг. Главата ѝ лежеше върху гърдите му и когато я повдигна, срещна погледа на тъмните му блестящи очи.

Рой я хвана за раменете и я издърпа нагоре, докато лицето ѝ застана над неговото, а устните ѝ — само на милиметър от неговите. Грейс усети под себе си силното му тяло. Дъхът му галеше бузата ѝ.

Обзе я една непозната досега възбуда, когато ръцете му се плъзнаха предпазливо по гърба ѝ. Тя затвори очи.

Роя я отмести рязко от себе си и се изправи. Грейс объркано отвори очи и го видя да се взира напрегнато към скалите.

Разочарована и ядосана, тя също се надигна бавно.

— Видяхте ли го? — попита той. — Вече се скри, но преди малко го видях съвсем ясно. Някакъв мъж ни наблюдаваше с бинокъл от скалата.

— Сигурен ли сте?

Грейс се запита дали не беше използвал тайнствения непознат като претекст да се освободи от нея.

— Трябва да ви е хвърлил око. Няма никаква причина да ме шпионира.

— Мен също. Може би просто е бил някакъв турист, който е искал да разгледа фара. Или любител на птици.

— Защо тогава се сниши веднага, щом разбра, че съм го забелязал? А и тук почти не идват туристи. И слава богу, защото не обичам да ме безпокоят.

Грейс стисна устни и мина покрай него по мокрия пясък към водата.

— Ще направя всичко възможно да не ви досаждам повече. Ще си наема стая и ще остана известно време, седмица може би, или малко

по-дълго. Бих искала да открия нещо повече за баща си. Вие също ли не знаете защо той дойде тогава при фара?

— Нямам представа.

Рой застана до нея.

С крайчеца на окото си Грейс забеляза, че я наблюдава. Зачака дали ще ѝ каже още нещо, но той се обърна и тръгна. Тя го последва, свила устни сърдито.

Когато стигнаха до пътеката, която водеше нагоре към скалата, спря и го погледна.

— От тук нататък ще намеря пътя. — Отбягна погледа му. — Благодаря, че ме подслонихте миналата нощ.

Протегна му ръка, но той поклати глава и тя я отдръпна.

— Ще ви придружа до колата. Не искам да ви се случи нещо. Там горе някъде има някой, който съвсем очевидно проявява някакъв интерес към вас.

„Каква глупост.“ Грейс сви рамене и се заизкачва по пътеката. Рой я следваше на няколко крачки. На билото на хълма тя спря да си поеме дъх. Той се огледа наоколо. Ако този „някой“, който би трябвало да я наблюдава, действително съществуваше, то сега, във всеки случай, от него не можеше да се открие и следа.

Един до друг тръгнаха по пътя през горичката от пинии. Никой от двамата не продумваше. Грейс няколко пъти понечваше да заговори, но после се отказваше. Рой трябваше да заговори пръв! Не трябваше да си въобразява, че тя държи да я придружава.

Вярно, този мъж ѝ харесваше. Беше я впечатлил. По някаква причина — завинаги. Но въпреки това, все едно тя щеше да се сбoguва с него и да затвори страницата „Рой Тремпър“.

— Вече стигнахме — каза, когато забеляза колата. Отново му протегна ръка. — Не знам как трябва да ви благодаря — започна несигурно. — Аз...

Грейс млъкна. Невярваща и обърквана загледа как Рой, без да продума нищо, се обърна и изчезна в сянката на дърветата.

„И така, това беше.“

Грейс отиде при колата си и отвори вратата. Изведнъж се стъписа. Жабката беше широко отворена, а съдържанието ѝ разпиляно по предната седалка. Вдигна портмонето си, отвори го и облекчено

въздъхна. Парите и кредитната ѝ карта бяха още там. Изглежда нищо не липсваше.

Откри, че прозорецът до предната седалка беше отворен няколко сантиметра. А беше сигурна, че бяха затворени всичките, преди да напусне колата.

Рой ли беше идвал тук през миналата нощ, докато тя спеше? Не, това беше невероятно, нямаше никакъв смисъл. Имаше ли някой, който искаше да я предупреди, или да я сплаши? Но кой?

Грейс бързо затвори прозореца на колата и заключи вратата. С портмонето в ръка хукна обратно по пътя към плажа.

— Рой! — завика силно. — Чакайте!

IV

Ако искаше да го настигне, трябваше да съкрати разстоянието. Тя решително изостави пътя, без да обръща внимание на игличките на пиниите, които бодяха петите ѝ. Продължи да тича, докато най-после го забеляза пред себе си, изправен до ръба на стръмния скалист морски бряг.

— Рой! — извика му отново, забави ход и се помъчи да успокои дишането си.

Той се обърна изненадан. Грейс забеляза, че в очите му имаше още нещо, освен учудване. Дали се радваше, че я вижда пак? Не беше сигурна.

— Трябва да ви кажа нещо — запъхтяна стигна до него.

Искаше да му обясни, че някой беше ровил в колата ѝ и да го помоли за помощ, но внезапно промени намерението си. „По дяволите, омръзна ми този самодоволен мъж да е винаги прав!“ Освен това не можеше ли тя сама да се пази? Щом успяваше да се справи с уличната джунгла в Ню Йорк, щеше да може и тук, на калифорнийския бряг. Можеше обаче да го помоли да ѝ помогне за нещо друго.

Той явно чакаше тя да продължи да говори. Стоеше и я гледаше въпросително.

„Престани да го зяпаш така! — заповяда си Грейс. — Може да си помисли, че тичаш след него, само и само да го погледнеш още веднъж в очите.“

— Бих искала да ви помоля за нещо — рече тя. — Имам намерение да остана за няколко седмици и трябва всеки ден да идвам от града дотук. Най-добре би било, ако си осигуря някаква палатка и я разположа някъде близо до фара. Тогава бих могла да оставя колата си в града и да идвам с лодка...

— По дяволите, какво всъщност искате да откриете?

В тона му личеше явно раздражение.

— Когато преди години баща ми ме доведе тук, в деня, когато се удави, той е имал някаква причина да дойде. — Грейс се помъчи Рой

да не забележи как в нея се надига гняв. — Трябва да е имал някаква причина, в това съм съвсем сигурна. Не беше особен любител на природата, нито на ветроходството, не обичаше много и морето. Направихме си пикник сред скалите, съвсем близо до мястото, където вчера паднах във водата. После за известно време ме остави сама, а той отплава с моторницата. Нямам никаква представа къде отиде, нито какви планове е имал.

Рой поклати нетърпеливо глава.

— Не разбирам какво значение има това след толкова години. Само си пилеете времето и енергията. Все пак са минали седемнадесет години и всички следи са се заличили. А ако някога ги е имало, то вятърът и вълните съвсем определено са се погрижили да не се запазят.

— Може би имате право. Но въпреки това, не знам почти нищо за баща си и това трябва да се промени. Ако ми се удаде да открия какъв е бил в действителност, ще разбера по-добре и самата себе си.

Грейс се изненада от собствените си думи. Това ли беше причината, поради която беше дошла тук? Да намери самата себе си?

Лицето на Рой помръкна. Настъпи някакъв камък, който изтрополи надолу в пропастта.

— Не ровете миналото.

Когато каза това, изразът на лицето му беше унесен и Грейс имаше чувството, че той говори по-скоро на себе си, отколкото на нея. Може би в миналото му имаше нещо, което той явно не беше превъзмогнал. Следващите му думи потвърдиха предположението ѝ.

— Раната няма да зарасне никога, ако постоянно се човърка.

— А ако все още не е заздравяла?

— Изобщо не знаете какво говорите — отвърна троснато той. — Все още не сте ми казала какво всъщност имате намерение да правите.

— Вероятно ще свърша много по-бързо, ако ми разрешите да се настаня във фара. Може би за два дена. — Грейс отново се ядоса на бързата смяна на настроението му. — После ще изчезна и никога повече няма да ви досаждам.

Рой отмести поглед от Грейс към фара, после пак я погледна. Тя вътрешно очакваше отказа му и не беше ни най-малко подготвена за бързото му кимване в знак на съгласие.

— Е, добре. Два дена. Не повече. Можете да спите във фара.

Той погледна часовника на ръката си. „Швейцарска изработка — установи Грейс. — Скъп часовник.“

Вече беше престанала да се удивлява на каквото и да било, свързано с Рой Тремпър.

— След два часа ще ви взема с моторницата си от стария кей в града — обясни ѝ той. — Предполагам, че искате да ме помолите да ви дам да ползвате лодката, докато сте тук.

— Това би ускорило нещата.

Разковничето да получи от него всичко, което искаше, беше обещанието да отпътува колкото е възможно по-скоро.

— Добре. Но ще трябва сама да управлявате лодката. Нямам време да ви придружавам винаги.

— Мога да се пазя — отвърна хладно тя.

„И си е така — уверяваше се сама, връщайки се при колата. — Няма нужда Рой Тремпър да ме пази. Нито той, нито някой друг.“

Отново се сети за непознатия с бинокъла. Неволно се сниши и се заоглежда зорко наоколо. Нито под дърветата, нито по пътя се виждаше някой. Който и да беше претършувал колата ѝ, бе изчезнал. За щастие нямаше да се наложи повече да паркира тук и да въвежда някого в изкушение.

Грейс седеше на кея с пътната чанта до себе си и с пакет храна, когато Рой се появи с моторницата. Беше си взела душ и измила косата си, преди да облече други джинси и тениска на червени и бели райета.

Докато плаваха покрай брега към фара, той ѝ показва как да борави с лодката.

— Моторницата пропуска малко. Ако на борда се събере доста вода, можете да я изгребете с този съд тук.

Когато го погледна изплашено, бързо добави:

— Не трябва да се страхувате, лодката е абсолютно пригодна за плаване. Ако от време на време се сецате да изхвърляте водата навън, нищо не може да ви се случи.

Грейс кимна и прикри неприятното чувство при мисълта да плава сама с нея в океана. След нещастията с баща ѝ никога повече не се беше качвала на лодка. Оттогава винаги изпитваше страх от вълните. Но след като Рой ѝ показва как се управлява моторницата и как

се изтегля на брега, тя се освободи от притесненията си и почти беше разочарована, когато пътуването свърши.

Младият мъж я придружи от лодката до фара и отвори тежката дървена врата.

— Опасявам се, че тук ще ви се стори не особено уютно.

Грейс се озърна във вътрешността. Дори и когато Рой запали една газена лампа и я вдигна високо над главата си, тази част на фара изглеждаше тъмна и зловеща. Нямаше никакъв прозорец. Спираловидно извита метална стълба отдясно на вратата водеше нагоре в тъмната кула.

— Тук можете да спите. — Той спря пред някакво помещение от другата страна на стълбата. — Обстановката е много проста и скромна, но най-важното е, че можете да се заключвате.

Миришещата на мухъл стаичка заемаше само част от приземния етаж на фара. Точно насреща се намираше някаква врата, която беше затворена с голямо резе.

— Ателието ми — обясни Рой и се усмихна. — Там съхранявам материалите си и част от картините.

„Ако «ателието» му изглежда като спалнята ми, трябва да е потискащо помещение. Нищо чудно, че много от платната му имат такова мрачно въздействие.“ В нейната стая имаше маса, стол, печка, сандък, пълен с дърва за горене, и легло със сиво вълнено одеяло. То ѝ поддейства малко по-уютно.

— Можете да използвате банята в къщата. Също и да се храните с мен, но ако сте точна.

„Колко великодушно предложение“ — каза си Грейс.

— Можех да бъда поканена поне по-любезно.

Тя се огледа умърлушено наоколо. „Човек едва ли ще се чувства приятно тук.“ Но не беше и очаквала друго, така че сега не трябваше да се оплаква. Рой навярно само това и чакаше: да изкриви лице с досада и да си тръгне.

— Ако времето се задържи хубаво, днес следобед с удоволствие бих използвала лодката ви — каза тя, без да се замисли, след като остави чантата си. — Ако това не ви затруднява...

— Няма проблеми. Тъкмо работя върху една картина. Утре ще я видите. — Той се усмихна сухо. — Днес ще си сложа банския, докато рисувам.

Грейс стисна устни. Наистина ли този самомнителен мъж си мислеше, че щеше да мине покрай пещерата в скалите само за да го види гол? Много се заблуждаваше.

— Ей, това беше шега. — Рой ѝ се усмихна извиняващо. — Изглеждате толкова сериозна. Съжалявам, ако съм ви засегнал с думите си.

— Навярно си мислите, че нямам чувство за хумор.

— Повечето жени нямат.

Грейс го погледна ядосано. Вече се беше обърнал, когато резкият ѝ тон го накара да спре.

— Не е вярно. Но вероятно това е пак някаква шега. — Тя внезапно смени темата. — Имате ли някаква представа накъде може да е отплавал баща ми с лодката, след като ме остави на плажа?

Рой замислено потърка брадичката си.

— Приблизително на три мили северно има един тесен залив. Там една малка река се влива в океана — удобно място за пристан на лодки. Може би е отплавал дотам.

— Ако можех поне да си спомня колко дълго баща ми го нямаше. Тогава ми се стори цяла вечност, но може би са били само петнадесет или двадесет минути. — Грейс въздъхна. — Във всеки случай благодаря. Първо ще опитам с този залив.

Час по-късно тя се качи в лодката, и се канеше да пусне мотора, когато чу Рой да я вика.

При звука на гласа му сърцето ѝ неволно затуптя по-бързо. Той се приближаваше с широки крачки. Макар че не беше издала колебанията си, изглежда беше усетил несигурността ѝ да се справи сама с лодката. Още веднъж го беше преценила погрешно. Явно беше по-тактичен, отколкото мислеше тя.

— Забравихте да облечете спасителната жилетка. — Пресегна се под една от седалките и извади оттам една оранжева жилетка. — Станете.

Грейс искаше да откаже, кимайки с глава, но после реши да последва съвета му. Протегна ръка към жилетката, но вместо да ѝ я подаде, Рой скочи в лодката и я навлече върху нея. Докато Грейс с усилие балансираше в малката лодка, той се наведе и я завърза над гърдите ѝ. През цялото време грижливо избягваше да я докосне. Тя не знаеше да се радва ли на това, или не.

Когато свърши, Рой я погледна в очите.

— Ако имате трудности с двигателя или се появи вятър, отправете се към брега. Не се правете на героиня! Обещавате ли?

Когато Грейс кимна, той скочи на брега. Изчака я да включи двигателя, после изчезна по посока на пещерата.

Известно време тя гледа нерешително след него, след това се обърна. Какво пък можеше да ѝ се случи? Денят все още беше чудесен. Небето — синьо, а океанът спокоен. Наистина, нямаше опит, но до залива и обратно все щеше да се справи.

Когато взе курс на север, не можа да се сдържи и хвърли един поглед назад. Рой стоеше на брега и гледаше след нея. Той ѝ махна, и Грейс вдигна ръка за поздрав, преди окончателно да се съсредоточи в плаването.

Отначало ѝ беше трудно да насочи лодката по права линия, но след известно време имаше усещането, че никога не е правила нищо друго, освен да управлява моторница. Напредваше бързо, като държеше курс на около четвърт миля от крайбрежието. Грейс се отпусна малко и започна да се наслаждава на слънчевите лъчи, на ситните капчици вода по кожата си и на успокояващото люшкане на лодката. Съвсем не беше толкова зле...

Ето че забеляза пред себе си тесния залив. „От дясната страна... Отдясно на борд.“ Грейс се поправи, усмихвайки се: „При нас, моряците, се казва «дясно на борд»!“. Тя започна да маневрира през прибоя, намали оборотите на двигателя, докато буботенето окончателно заглъхна. После скочи във водата и изтегли лодката на брега.

Зад тясната ивица плаж заливът беше скалист и труднодостъпен. Но на това място малката река беше направила в стръмните скали широко, дълбоко врязване. След като остави спасителната жилетка в лодката, Грейс се отпрати, следвайки течението на реката, навътре в сушата. Когато стигна първите дървета, изведнъж по гърба ѝ като че полазиха мравки. Спря се. Някой я наблюдаваше! Почувства това съвсем осезателно.

Тя се огледа. Върху стръмните скали не се виждаше нищо необичайно. Грейс отдавна се беше научила да се доверява на инстинкта си. Той никога не ѝ беше изневерявал в големия град, но тук, в непознатата местност, се чувстваше несигурна. Не беше в свои

води. Навярно усещаше присъствието на някакво животно. Може би само си въобразяваше, че някой следи всяка нейна стъпка.

„Престани сама да се плашиш и се съсредоточи в това, което търсиш тук“ — каза си и продължи да върви.

Изведнъж пред нея от една висока скала реката се запуска като водопад надолу. Известно време Грейс се любовува на прекрасната игра на природата, после се огледа наоколо. Неволно се запита какво всъщност търсеше. Откъде изобщо предполагаше, че баща ѝ е бил тук? Рой имаше право — само си губеше времето.

Обезкуражена, тя се обърна и тръгна обратно към плажа. Изтика лодката във водата, скочи в нея и пусна мотора. Взе курс към океана.

Грейс си сложи отново спасителната жилетка и загледа нерешително небето. Трябваше ли да продължи покрай брега, или да се върне при фара? Облак засенчи слънцето, вятърът задуха по-силно, а върху обувките ѝ плисна вода. Тя погледна надолу и извика от уплаха.

От двете страни в лодката нахлуваше вода, която постепенно се изкачваше по-нагоре и вече се плискаше около глезените ѝ. Грейс потисна надигащата се в нея паника и се огледа за съда за изгребване. Беше на седалката зад нея. Бързо го грабна и започна да изгребва водата.

Само след няколко минути трябваше да признае, че напразно се бореше. Когато безпомощно се огледа, откри, че водата нахлуваше през една цепнатина на носа. Изтръпна. Загубила ума и дума от ужас, Грейс се чувстваше като парализирана. После се стегна. Не, не трябваше да се отчайва! Хвърли ненужната кутия и извъртя рязко кормилото. „Придържай се към брега“ — беше я посъветвал Рой. Може би щеше да успее да се добере обратно до тесния залив.

Лодката се люшкеше сред високите вълни. Напредваше, но твърде бавно. Дори и течението от появилия се прилив не ѝ помагаше. Щеше да потъне, преди да успее да я докара до брега на залива!

Мислите прескачаха една през друга в главата ѝ. Да скочи от лодката, да я остави в морето и да се опита, плувайки, да достигне залива? Тя поклати глава. Не, не биваше да изостави моторницата на произвола на вълните и скалите! Рой щеше да побеснее, ако се върнеше и му кажеше, че лодката му лежи на дъното на океана. Освен това в нея се чувстваше по-сигурна.

Течението понесе неудържимо моторницата към скалите. „Зарежи лодката! Нямах друг избор.“ Готова за скок, Грейс се огледа за последен път.

Изведнъж откри тясната цепнатина, която се виждаше недалече от нея. Забелязваше се само отблизо, тъй като се губеше в мрачината между стръмните скали. „Нима това е спасението ми?“ Насочи лодката към нея.

Когато ръката ѝ докосна хлъзгавата стена на скалата, разбра, че моторницата стоеше неподвижно във водата. Тогава започна да потъва.

Грейс се хвърли от лодката. Една вълна я сграбчи и я потопа дълбоко в тъмната бездна. Недалече слабо затрептя лъч светлина и тя се остави течението да я носи нататък. Нова вълна се разби над главата ѝ и тя се закашля.

Следващата вълна я повдигна и Грейс затвори очи. За момент се почувства безтегловна. После усети пясък под ръцете и краката си и отвори очи — намираше се в слабо осветена пещера. Далече зад себе си дочу плясъка на разбиващите се о скалите вълни. Пред нея беше пясъчен бряг.

Грейс излезе от водата, седна на пясъка и се огледа боязливо. Намираше се във вътрешността на огромна пещера, издълбана в скалата. Отгоре нахлуваха няколко лъча светлина и потапяха всичко в полуздрач.

В спокойната бистра вода сред пещерата забеляза миди. Пясъкът беше бял и много ситен. Стените, издигащи се високо над главата ѝ, бяха прошарени с бели и сребристи жилки.

Освен отдалеченото, приглушено бучене на прибоя, не се чуваше никакъв друг звук. Грейс се почувства като в някакво омагьосано място.

Замаяна, стана и отиде към водата. Колкото и вълшебна да изглеждаше тази пещера, трябваше да намери начин, за да излезе. Около нея стърчаха отвесни скали. Грейс не откри никаква възможност да се изкатери нагоре към пролуките в тях.

Изглежда единственият изход беше пътят, по който бе дошла тук. При отлива трябваше или да доплува до залива през този отвор, или да се остави течението да я носи. Само така би могла да успее да стигне покрай скалата до малкия залив. Но това означаваше да чака тук

часове наред, без да предприеме нещо. Ако можеше само да намери някакъв друг изход?

Грейс съблече спасителната жилетка, сложи я на пясъка и тръгна пипнешком покрай скалата. Нищо. Никаква възможност да се измъкне от пещерата по суша.

Тъкмо реши да се откаже от безуспешното търсене, когато изведнъж трепна, обърна се рязко и се втренчи във водата. Нищо не помръдваше, повърхността беше гладка като огледало — долови само далечното бучене на океана. Нямаше представа какво я беше уплашило, знаеше само, че нещо се бе променило.

Също както преди това в залива, когато имаше чувството, че е наблюдавана, усети, че нещо или някой е навлязъл в пещерата.

С тих вик вдигна ръка към устните си.

Под повърхността на водата някаква голяма сянка плуваше през цепнатината към мястото, където стоеше Грейс. „Акула? Или тюлен?“ Тя поклати глава и се огледа за някаква скала, зад която да се скрие.

Начинът, по който плуваше, издаваше, че това е човек. „Дали не е Рой? Може би се е разтревожил за мен и е тръгнал по дирите ми покрай брега.“

Над водата се появи лицето на мъж. При вида на мокрите сиви коси и набръчканото лице с остър поглед, Грейс неволно затаи дъх и се сви по-близо до скалата. Той разтърси буйно глава, така че на всички страни се разхвърчаха пръски.

Когато го чу да излиза от водата, Грейс отново надзърна тайно през пролуката между скалите. Мъжът трябва да беше около петдесетгодишен, с добре изглеждаща за възрастта му фигура. Носеше избелели гащета и бяла тениска. На кръста му имаше колан с окачен на него нож.

Изглежда познаваше мястото, защото тръгна енергично по брега, като все повече се приближаваше към скривалището на Грейс. Тя нямаше представа какво възнамеряваше да прави, но целенасоченото му държание показваше, че не беше доплувал до пещерата само от любопитство.

„Ами ако ме открие?“ — уплаши се тя. Наведе се по-ниско над белия пясък, усещайки, че присъствието на този мъж я застрашава.

„Господи!“ Беше забравила спасителната си жилетка на брега! Грейс изстена тихо. В момента все още оставаше скрита от погледа на

натрапника, но само след няколко крачки щеше да я открие.

Не можеше да направи нищо. Замисли се дали да не изтича към водата, да скочи и да изплува от пещерата. Но без спасителната жилетка нямаше да стигне далече. А и той, без съмнение, щеше да я настигне веднага.

Непознатият мина покрай скривалището ѝ, без да я види. Грейс въздъхна облекчено. Не беше забелязал и спасителната жилетка. Най-малкото поне засега...

Внезапно мъжът спря. Така... като че ли нещо не беше наред. Обърна се бавно, върна се няколко крачки, наведе се и вдигна жилетката. Огледа се наоколо, после я разгледа внимателно. Накрая погледът му се задържа на тесния подстъп към морето. Може би си мислеше, че спасителната жилетка е била довлечена в пещерата от прилива. Просто дреха, изхвърлена на брега. Нищо повече.

С рязко ядосано движение той я запрати на земята и втренчи поглед в пясъка. После продължи, без да повдигне глава. Какво ли смяташе да прави?

Уплашена, Грейс разбра, че беше открил следите от стъпките ѝ и вървеше след тях към другия край на пещерата.

Мъчително преглътна. Оттам стъпките водеха право към нейното скривалище. Тя излезе предпазливо иззад скалата, клекна ниско долу и започна да заглажда с ръце пясъка, за да изтрие следите си. Но времето нямаше да ѝ стигне. Когато погледна крадешком, видя, че непознатият е стигнал края на ивицата пясък и сега се връщаше обратно към нея.

Тя отново се сниши зад скалите. Мъжът все повече се приближаваше. На Грейс ѝ стана зле. Нямаше никаква възможност да се измъкне! Той щеше да я открие! Когато мъжът наближи скривалището ѝ, ръката му стисна ножа.

Той го измъкна от ножницата. Острието блесна. Грейс си пое дълбоко въздух, преглътна и излезе напред от убежището си.

V

Непознатият спря и загледа втренчено Грейс. Дори и да беше изненадан от факта, че заварва една млада жена в тази скрита пещера на брега на Пасифика, то той много умело прикри чувствата си. Действително не показа ни най-малко вълнение. Тъй като не преставаше да я гледа втренчено, Грейс започна да се пита дали не беше някой малоумен.

— Аз съм Грейс Уинтърс. — Тя се постара да придаде на гласа си небрежно звучене. — Моторницата ми потъна пред входа на пещерата. — Грейс посочи с ръка зад себе си, без да го изпуска от очи. — Доплувах дотук и тъкмо търсех някакъв друг изход, когато ви видях.

Вече искаше да му каже колко много се е уплашила, но после се отказа. Май нямаше да е в нейна полза да си признае, че се страхува.

— Не можах да разпозная дали това, което плуваше към мен, беше човек или животно, затова се скрих зад скалата.

Спря да говори и, цялата нащрек, загледа непознатия. Погледът ѝ мина от неподвижното му лице към острието на ножа в ръката му.

Той бавно пъкна ножа обратно в ножницата. Грейс облекчено въздъхна.

— Името ми е Уиттейкър.

Гласът му прозвуча хрипкаво, сякаш отдавна не беше говорил. Протегна ѝ ръка и тя с колебание му подаде своята. Той я пое и за момент я задържа, дълбоко замислен, после я пусна. Отбягна погледа на Грейс и се огледа наоколо, като че не знаеше какво трябва да прави по-нататък.

— Бихте ли могъл да ми помогнете да се измъкна оттук? Не съм много добра в плуването.

Отново настана мълчание. Грейс беше сигурна, че Уиттейкър я беше чул, но изглежда отново беше някъде на съвсем друго място в мислите си.

— Ще ви помогна — отвърна най-накрая той.

Мина покрай нея към мястото, където беше хвърлил спасителната жилетка. Посочи с глава към нея, после загледа Грейс как я закрепва на тялото си. Когато беше готова, Уиттейкър зашляпа във водата и ѝ даде знак да го последва. Щом водата стигна до хълбоците му, той се огледа за нея. Устните му се раздвижиха, сякаш искаше да ѝ каже нещо.

— Какво има? — Мравки полазиха по гърба на Грейс. — Има ли нещо, което трябва да знам?

Уиттейкър отвори уста, затвори я пак и поклати глава. Промърмори нещо под носа си и в следващия миг се гмурна в бистрата вода. Грейс се отблъсна от песъчливия бряг и заплува след него към изхода на пещерата.

Уиттейкър постоянно се обръщаше, за да я види дали не изостава и скоро стигнаха навън пред стръмната скала. Ръцете ѝ започнаха да я болят, дишането ѝ се затрудни, но Грейс събра силите си. „Щом мъж на възрастта на Уиттейкър може да плува толкова добре, тогава и аз ще мога да се справя със спасителната жилетка.“ След цяла вечност, както ѝ се стори, напълно изтощена, забеляза пред себе си малкия залив.

Уиттейкър ѝ помогна да излезе на брега и застана като ням страж до нея, докато тя, с широко разперени ръце остана да лежи на затопления от слънцето пясък. Най-после Грейс отметна косите от лицето си и стана:

— Вече можем да продължим.

Той кимна мълчаливо и я поведе покрай брега на реката. Когато стигнаха до водопада, енергично отмести настрана няколко клона на някакъв храст и пред тях се появи скрита пътека. Уиттейкър даде знак на Грейс да го последва. Постепенно пътят ставаше все по-стръмен и се заизвива нагоре. Беше ѝ трудно да върви в крак с него при темпото, което налагаше. Тя скоро се изпоти.

Горе на скалата Грейс се спря на надвисналия над морето край и се огледа. Ниско под себе си забеляза тесния залив.

— Не ме ли гледахте преди два часа там долу? — запита тя.

Уиттейкър учудено втренчи очи в нея.

— Не — отвърна след известно време.

Грейс осъзна, че това беше първата дума, която бе изрекъл откакто напуснаха пещерата.

Можеше ли да му вярва?

Той се обърна отново и продължи да върви. Грейс забърза след него. Малко по-късно излязоха от гората. Пред тях се намираше крайбрежният път. Уиттейкър посочи надясно по посока на фара. Грейс удивено установи, че той изглежда знаеше къде иска да отиде. Кимна и поиска да му благодари за помощта, но преди още да си отвори устата, той изчезна сред дърветата.

Около час по-късно Грейс застана на скалистия бряг до фара и се огледа наоколо за Рой. Не можа да го открие никъде. Заспуска се надолу към плажа, викайки високо името му. После отиде до къщата му и почука на вратата. Но и тук го нямаше.

Грейс беше разочарована. Ядосано отметна коси от челото си. Защо всъщност я засегна толкова много това, че не го намери? Само защото искаше да говори с него и да му съобщи, че моторницата му е потънала? Какво ли щеше да каже Рой за това? Че от доста време я има и е била в ред?

Тръгна към фара и го заобиколи.

Изведнъж се спъна в някаква черна змия в тревата. За секунди сърцето ѝ спря да тупти. Вгледа се по-добре и разпозна електрически кабел — водеше от работилницата на Рой към брега. Значи все пак беше наблизо. Сърцето на Грейс неволно заби по-бързо. Върна се пак пред фара. Ненадейно изскърца някаква врата и тя се обърна изплашено. Трепна, когато видя Рой да стои пред нея.

Преглътна и го загледа смутено. Ръцете ѝ се изпотиха. Той не каза нищо, само плъзна поглед покрай нея към брега и вдигна учудено вежди.

— Моторницата потъна — обясни Грейс с твърд глас и се подготви за навярно неизбежната буря от ругатни и проклетия.

— Какво се случи?

В гласа му обаче нямаше упрек, а само загриженост. Дали за лодката, или за нея, не можа да разбере от тона му.

— Очевидно не е била толкова годна за плаване, както сте си мислил — започна тя и му разказа всичко.

Когато спомена за тайнствения непознат, Рой я прекъсна, преди да назове името му.

— А, бил е Уиттейкър. Но досега не знаех, че там има някаква пещера.

— Но познавате Уиттейкър!

— Естествено, той живее от години на няколко мили южно оттук. Често го срещам по крайбрежието. Понякога дори ме гледа, когато рисувам. Веднъж, преди около година, го взех с колата си до Сан Франциско. През цялото пътуване едва ли каза и десет думи.

— В първия момент се уплаших от него.

— Възможно е. Тук го смятат за особняк. Живее сам в една колиба горе на стръмната скала. И никой не знае от какво. Изглежда нищо не работи, но винаги има достатъчно пари, за да свърже двата края. Но е безобиден.

Грейс не беше убедена в това. Рой я откъсна от мислите ѝ.

— Не разбирам, как така лодката е могла да потъне толкова бързо във водата! Бих могъл да се закълна, че независимо от няколкото малки дупчици, дъното беше в ред. Е, добре, утре ще заема една лодка от Дан Рийвс — приятел, който работи на пристанището в града. Ще ми покажете мястото, където е потънала моторницата. Може би ще успеем да приберем още нещо.

— Все си мисля за тази пещера. — Грейс се поколеба дали да продължи.

— Вярвате, че там може би ще намерите следи от баща си?

— Защо не? Винаги беше толкова тайнствен, може би е имал някакво скривалище. И не знам защо бях толкова уверена в това, докато бях там. Но е така.

— Скрита контрабандна стока? — Рой поклати глава. — Съмнявам се дали баща ви е знаел за пещерата. Цял живот живея тук и не знаех, че съществува.

Грейс само сви рамене. Колкото и невероятно да изглеждаше, мисълта, че ще напредне в проучванията си в пещерата, не я оставяше.

— По-добре си облечете сухи дрехи — промърмори Рой.

Едва сега Грейс осъзна, че сигурно изглежда ужасно. Кимна и отиде да си донесе хавлиена кърпа, сапун и чисто бельо.

След като си взе душ в миниатюрната баня, тя му помогна при приготвянето на вечерята. Забърка тестото за палачинките, докато той гласеше масата. После мълчаливо започнаха да се хранят. „Съвсем като някоя стара съпружеска двойка“ — помисли си Грейс и с усилие потисна усмивката си.

После измиха заедно съдовете и седнаха пред къщата. На хоризонта слънцето залязваше все по-ниско, а небето потъна в червено

великолепие от преливащи се отблясъци. Когато накрая се здрачи и повя хладен, освежаващ вятър, те влязоха вътре. Рой запали огъня в камината. Седнаха един до друг пред нея и загледаха танцуващите пламъци.

На Грейс ѝ стана горещо. Не можеше да каже дали беше от огъня, или близостта на Рой беше виновна за това.

„Дали ще ме докосне или целуне? — запита се и се разтрепери. — А и желая ли го въобще? Когато съм близо до него направо не знам какво искам. Не мога да разсъждавам трезво. Дали и той се чувства така?“ Тя го погледна крадешком отстрани.

Рой стана внезапно и отвори капака на някакъв допотопен грамофон. Взе от полицата за книги кутия, пълна със стари плочи и постави една на грамофона. Грейс заразглежда останалите — всички без изключение бяха стари записи — музика от тридесетте и четиридесетте години. Заслушаха се заедно в пискливия звук на стария грамофон. Изведнъж отдавна забравен спомен изплува в паметта ѝ: видя баща си да седи на пианото и да свири както някога, когато майка ѝ беше още жива.

Докато огънят догаряше, а в помещението постепенно ставаше тъмно, тя почувства как в нея се надига някакъв копнеж. Копнеж по миналото, по щастливото детство, което никога нямаше да се върне.

Рой гледаше замислено в жаравата.

— Спомените се събуждат край огъня, нали? — забеляза той и се усмихна.

Грейс кимна и започна да му разказва за годините, прекарани с баща ѝ. Загледана в пламъците, несприлюдено му разкри много повече неща за себе си, отколкото някога бе казвала на друг човек. Той кимаше от време на време, но не я прекъсна нито веднъж. Когато жарта почти загасна, Грейс изведнъж осъзна какво бе направила и се изчерви.

— Сега е ваш ред — каза тихо, без да отмести поглед от камината.

Тъй като Рой не ѝ отговори, тя се обърна към него и откри, че беше заспал. Объркана, загледа отпуснатото му в съня лице. Трябваше ли да се разсърди, че беше заспал, докато разказваше? „Може би така е по-добре“ — каза си, без да може все пак да потисне чувството си на разочарование. Очевидно съвсем не се интересуваше от живота ѝ.

Тя се усмихна със съжаление, стана и го загледа нерешително. В съня си Рой приличаше на малко момче. Заля я вълна на безкрайна нежност. Щеше да я заболи много, когато го напуснеш завинаги.

Грейс донесе едно одеяло и го зави. Той раздвижи устни насън, но не се събуди. Усети неудържим порив да се наведе над него и да го целуне, но вместо това се измъкна през вратата и я затвори тихо след себе си.

Юнската нощ беше ясна, по небето блещукаха безброй звезди. Луната тъкмо изгрываше зад хълмовете. Пред нея, на фона на тъмното нощно небе се открояваха отчетливо контурите на фара. Под краката ѝ вълните се разбиваха о скалите. Грейс спря и вдиша соления морски въздух.

Обзе я някакъв копнеж, някакво чувство на самота. Изведнъж усети, че нещо ѝ липсва в живота, само че не можеше да каже какво. „Самотна — внезапно мина през ума ѝ — чувствам се самотна!“

Имаше много познати, обаче не можеше да нарече дори и един от тях истински приятел. Винаги си бе мислила, че работата изпълва изцяло живота ѝ, но в момента вече не беше сигурна в това.

Какво ставаше с нея тази нощ?

Грейс въздъхна и тръгна бавно към фара. Когато вдигна ръка към бравата, внезапно спря. Отново имаше неясното усещане, че е наблюдавана. Потисна страха си и тъкмо искаше да отвори вратата, когато чу някакъв шум.

Бързо отиде до края на скалата и погледна предпазливо надолу. Под краката ѝ, трополейки, западаха малки камъчета в пропастта и тя се изпоти от напрежение. После дълго време цареше тишина. Грейс напрегнато се огледа в тъмнината, но не успя да различи нищо.

Дали беше някакво животно? Или там някъде се катереше човек? Тя потръпна. По дяволите, защо нямаше със себе си джобно фенерче? Реши още утре да помоли Рой да ѝ заеме едно. За всеки случай. Забърза към фара и с треперещи пръсти запали газената лампа. От вълнение беше настръхнала цялата. Най-послед пламъкът се разгоря и освети всички ъгли на стаята, дори под леглото. Грейс залости вратата.

Когато започна да се съблича, установи, че сърцето ѝ бие лудо. „Сигурно е била някоя птица, която има гнездо на скалата“ — опита се да се успокои. Но сама не си вярваше. Напротив, беше убедена, че някой се навърташе наоколо и я наблюдаваше. Но кой? И защо?

Тя метна дрехите си на един стол, легна и издърпа одеялото до носа си.

След неспокойната нощ, изпълнена с ужасни кошмари, Грейс се събуди замаяна и се изправи в леглото. Лампата на масата беше изгаснала. Тя си спомни, че я бе оставила да гори с намален пламък. Тънка ивица светлина под вратата ѝ подсказа, че вече бе утро. Погледна към часовника на ръката си. Наближаваше девет.

Обу си бежови кадифени панталони, облече жълта памучна тениска с къси ръкави и напусна фара. Навън вдигна глава и остави топлите слънчеви лъчи да огреят лицето ѝ. Отново настъпваше чудесен ден. На дневна светлина всичките ѝ страхове от изминалата нощ изглеждаха глупави и детински.

Шумът на някакъв двигател я накара да погледне към океана.

Еlegantна кафява моторница се приближаваше по вълните, оставяйки след себе си ивици бяла пяна. Рой ѝ махна с ръка от лодката. Когато го видя, настроението ѝ се вдигна още повече. Тя му отвърна. После отиде бързо в къщата му и сложи да се топли вода за кафе.

Беше обърната с гръб към вратата и не забеляза, че Рой влезе в кухнята. Изненадано извика, когато я обгърна през талията ѝ я завъртя. После бавно я пусна. За миг Грейс си помисли, че ще я целуне, но той я остави и се усмихна.

— Това пък какво беше?

Тя неуверено отвърна на усмивката му.

— Само изпълних една своя отдавнашна детска мечта.

Грейс усети, че кръвта нахлу в бузите ѝ и посочи към печката.

— Тъкмо пържа яйца. Искате ли и вие?

— Не, благодаря, само кафе. Вече закусих преди няколко часа, още преди да потегля за града.

— Да не би да сте изминал целия път дотам пеша?

— За щастие не се наложи. Глория Йенсей, една стара приятелка, ме закара с колата си.

Когато Рой спомена името на непознатата жена, Грейс усети някакво болезнено пробуждане в сърцето. Тя свъси вежди. „Нима ревнувам? Но с какво право? Нали не исках нищо от него? Или?...“

— Ах не, не Йенсей — поправи се той в този момент. — Сега се нарича Глория Дейвис.

Която и да беше тази Глория, тя беше омъжена. Грейс бързо се обърна, за да не види Рой как ѝ олекна. Какво, по дяволите, ставаше с нея?

— След като закусите, ще потеглим за пещерата — добави той.

Половин час по-късно вече седяха в лодката. Но вместо да я насочи към залива, Рой пое на юг.

— Първо искам да ви покажа нещо — отвърна на неизречения въпрос на Грейс.

Тя подложи лице срещу топлите слънчеви лъчи. Пътуването с бързата моторница ѝ доставяше удоволствие. Тук, сред океана, денят беше прекрасен. Заедно с него.

Рой изключи двигателя и ѝ посочи с ръка към стръмна скала. Насред една поляна Грейс различи малка невзрачна колиба.

— Там живее старият Уиттейкър. Ето го! Предполагах, че по това време ще успеем да го видим.

Старият мъж тъкмо излизаше и без да погледне към тях заизкачва хълма по посока към града.

— Всеки ден, по едно и също време — обясни Рой, — отива в града, изпива чаша бира и после се връща обратно. Пътят е най-малко пет мили.

Когато Уиттейкър изчезна между дърветата, Рой промени курса и се насочи на север. Десет минути по-късно стигнаха до тесния залив. Той изключи двигателя, присви очи и обходи с поглед крайбрежието.

— Не мога да видя входа на пещерата.

— Аз също — отвърна Грейс. — Макар че трябва да сме съвсем близо до него. Може би трябва да се приближим още до скалите. Там!

Грейс посочи към една тъмна цепнатина.

Рой се поколеба за миг, после насочи предпазливо лодката в тесния отвор. От двете страни се издигаха заплашително огромни скали, после изведнъж пролуката стана по-широка и стигнаха до скритото езеро.

— Боже мой! Не мога да повярвам!

Той със страхопочитание се взираше в огромната здрачна пещера.

— Минахме край мястото, където потъна лодката. Ето там, отзад.

Двамата я забелязаха дълбоко под водата.

— Ще се гмурна и ще огледам по-отблизо. Останете тук в лодката.

Докато говореше, Рой съблече спасителната си жилетка и ризата и се плъзна във водата. Грейс го загледа как се приближава към потъналата моторница.

Малко по-късно той изплува и дишайки тежко си пое въздух. Взе едно въже от лодката и отново се гмурна. След няколко гмуркания успя да извади двигателя. С доста усилия го прехвърли на борда и насочи моторницата към брега. Грейс скочи на земята, преди той да ѝ предложи помощта си. Съблече спасителната си жилетка и седна на пясъка.

Рой се отпусна до нея, като случайно докосна ръката ѝ. Грейс усети как по гърба ѝ полазиха тръпки. Тя преглътна. „Как е възможно дори едно незначително докосване да ме кара да губя самообладание?“ — помисли си удивена и се постара той да не забележи несигурното ѝ държание.

— Не си струва да се прибира старата лодка. — Рой я погледна. — На корпуса е зинала една твърде голяма дупка. Да не би да сте се блъснала в нещо?

Грейс поклати глава.

— Не, със сигурност не съм.

— Е, тогава някой трябва да се е навъртал около нея — отвърна замислено той.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Но защо?

— Аз също си задавам този въпрос. Да не би да криете нещо?

Грейс отново поклати глава.

— Уиттейкър... — промълви замислено.

— Уиттейкър? — Рой повдигна вежди. — Мислите, че той го е направил? Но това няма никакъв смисъл. Защо трябва първо да потопи лодката, а после да ви помага да се измъкнете от пещерата?

— Защото не е искал да ме убива, а само да ме уплаши. Помогна ми, за да премахне всякакво подозрение от себе си.

— Нещо не ми е ясно. Защо ще иска да ви прогони? Няма ни най-малка причина за това.

— А може би има. Навярно иска да изчезна оттук, за да не се натъкна на нещо, което е скрил.

Рой стана.

— Покажете ми накъде тръгна, когато намери спасителната ви жилетка.

Грейс го поведе към скалата и му посочи следите, които отвеждаха от брега. Двамата заедно огледаха стените на пещерата, но не откриха нищо.

— Сигурно е съобразил, че днес ще дойдем тук. А може би съвсем не е отишъл в града и сега ни наблюдава. — Тя понижи глас.

Рой сви рамене.

— Трябва да е отишъл в града. Не вярвам, че Уиттейкър представлява заплаха за някого. — Погледна нагоре към сводестия таван. — Тази пещера е необикновена. На драго сърце бих я нарисувал. Вероятно си мислите, че е по-добре да се откажа от това, нали?

Беше много близо до истината, но Грейс се опита да не допусне да забележи това.

— Преди да се върнем, ще се потопя за малко във водата.

Изричайки тези думи, той се усмихна и се гмурна в кристалнобистрата вода. Заплува към другия край на пещерата, задържа се с една ръка за ръба на скалата и се обърна към Грейс:

— Колко жалко, че нямате бански костюм със себе си. Водата е чудесна.

Тя не се колеба много дълго. Какво пък, и без това вече я бе виждал гола. С бързо движение издърпа тениската си през глава и я хвърли зад себе си на пясъка. Рой се втренчи слисан в нея, а Грейс се разсмя на изненадания израз на лицето му, когато смъкна и панталоните и нагази във водата само по дантелени бикини.

Тя заплува с къси, бързи движения. Когато преполови разстоянието, вече беше останала без дъх. Опита с крак да стигне дъното, но на това място водата беше твърде дълбока. Грейс се гмурна надолу.

Появи се отново на повърхността, дишайки тежко. Докато се крепеше над водата, правеше отчаяни загребвания с ръце. Малко преди отново да потъне надолу, силните ръце на Рой я обхванаха около талията. Задържа я над водата, докато стигнаха на плитко.

— Да не сте се побъркала? — Той поклати глава. — Все пак и двамата знаем, че не сте най-добрата плувкиня. Кого всъщност искате да впечатлите?

Защо трябваше винаги да има право? Наистина, Грейс не можеше да плува особено добре, освен това беше подценила разстоянието до другия бряг. Рой почака, докато тя си поеме дъх.

— Какво ще кажете да ви обясня правилната техника на плуване?

Тя го погледна изпитателно, но видя, че говори сериозно, и кимна.

— Трябва да правите дълги, равномерни движения. Ето така.

Рой застана близо до нея и тялото му докосна нейното. Хвана я за ръката и ѝ показа как трябва да я движи.

Грейс усещаше крака му до своя, гърдите му до голото си тяло, ръката му — около талията си. Тръпки, една след друга, я пронизваха цялата. Когато се взря през рамо в тъмните му очи, разбра, че и той чувстваше същото. Ръката му обхвана по-здраво нейната, после я обърна към себе си.

С леки ефирни докосвания Рой замилва шията ѝ, после плъзна ръка по гърба ѝ. Изведнъж изстена тихо и привлече Грейс към себе си. Устните му предпазливо докоснаха нейните.

Тя неволно обви ръце около врата му и разтвори устни. Целувката на Рой беше буйна и страстна. Зави ѝ се свят.

Имаше чувството, че не ѝ достига въздух, че сърцето ѝ е спряло да бие. Затвори очи. Струваше ѝ се, че през целия си живот е очаквала този миг и този мъж!

Ръцете на Рой се плъзнаха по гърба ѝ, после по-надолу към ханша. Гърдите му докоснаха нейните и зърната им настръхнаха. Непозната досега възбуда заля Грейс.

С едно-единствено силно движение той я повдигна, изнесе я от водата и предпазливо я положи на белия пясък. Грейс долови шума на прибоя в далечината. Сякаш времето бе спряло.

Рой коленичи до нея. Погледът му се плъзна възхитен по голото ѝ тяло.

— Толкова си красива! — прошепна. — Откакто си тук, непрекъснато се боря с желанието си, но повече не мога да издържам!

На Грейс ѝ се стори, че потъва в черните му очи. Тя изстена тихо. После усети горещия дъх на Рой върху гърдите си, когато той загали с устни ту едната, ту другата. Езикът му заигра около зърната им и предизвика леки тръпки на възбуда по тялото ѝ.

— Рой — замълви тя. — Рой, Рой, Рой!

Продължи да шепне името му, докато устните му се приближиха до нейните и ги затвориха с целувка.

Ръката му загали бедрата ѝ, докосвайки леко гладката им кожа.

— Желая те! — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Толкова много те желая!

Той бавно засъбува бикините ѝ. После легна до нея. Отново я зацелува — по устните, по очите, по нежната кожа на шията.

Грейс жадуващо изви тяло към него и той проникна в нея. Неизживяна никога досега страст я доведе до екстаз, какъвто не познаваше. Отново и отново тялото ѝ се разтърсваше, стигайки до кулминацията, докато Рой тихо шепнеше името ѝ.

После той я залюля в прегръдките си и зарови лице в косите ѝ, меки като коприна. Грейс вече си мислеше, че е заспал, когато усети устата му до ухото си.

— Прекрасна си — прошепна той. — Никога не съм срещал жена като теб.

Тя въздъхна и впи поглед в очите му. В тях видя да се отразява собственото ѝ щастие. Но там имаше и още нещо. Едно неопределимо страдание — някакъв спомен от миналото, който все още го нараняваше.

— Преди да те срещна — продължи той, — изпитвах страх от любовта.

При тези думи сърцето ѝ затуптя лудо. Любов? Означаваше ли това, че Рой я обича?

— Страхувал си се? — повтори тихо тя.

— Страх, че ще нараня някого. И че ще ми бъде причинена болка.

— Но защо?

— Ти не ме разбираш.

Лицето на Рой стана унесено.

— Не. Но на драго сърце бих искала да те разбера. Искам да знам всичко за теб. Разкажи ми за себе си.

Той дълго мълча.

— Бракът ми продължи точно петнадесет месеца — изтръгнаха се най-последните думи от устата му. — Жена ми беше убита.

— Какъв ужас!

— И още по-лошо. Аз бях отговорен за смъртта ѝ. Все едно, че аз я бях погубил.

Грейс зачака да продължи, но вместо това Рой извърна поглед.

Изпълнена със съчувствие, тя милваше нежно гърдите му. Галещите ѝ пръсти се спуснаха по-надолу и се натъкнаха на белега. Той неволно трепна и се отдръпна от нея.

„Очевидно белегът има нещо общо със загубата на жена му“ — помисли си Грейс.

— По-добре ще е, ако говориш за това — забеляза меко тя. — По-добре за тебе. За нас.

Рой поклати глава и се надигна.

— Не мога. Време е да се връщаме. Облечи се.

Посочи ѝ с глава към дрехите, захвърлени малко по-нататък на пясъка.

Грейс се ядоса на грубия му тон. Беше ѝ дошло до гуша постоянно да ѝ заповядва.

Скочи и го сграбчи за хълбоците. Рой тъкмо си обуваше гащетата, загуби равновесие и падна по гръб. Грейс се хвърли върху него и се опита с всички сили да го натисне под водата.

— Повече няма да ми заповядваш кога да се обличам! — извика тя и се разсмя, забелязвайки изплашения израз на лицето му.

Натисна го с колене в плитчината до брега и се подпря с ръце на гърдите му. Рой повдигна глава. Смехът на Грейс замря, когато ръката му се обви около шията ѝ и притегли главата ѝ към лицето му.

У нея отново се събуди безгранично желание. Тя с готовност разтвори устни, а Рой я притисна до себе си. Грейс усети възбудата му и се разтрепери. Любиха се в бистрата вода, а наоколо цареше такъв покой, сякаш бяха само двамата на този свят.

По-късно Грейс седеше, потънала в мисли, на седалката и гледаше как Рой насочва моторницата към океана. Докато пътуваха покрай брега, тя пак усети в нея да пламти страстта, която нямаше нито минало, нито бъдеще. Съществуваха само настоящето.

— Погледни.

Гласът му я накара да се изправи.

Когато се вгледа, видя в далечината някакъв мъж в униформа да стои пред фара.

— Полиция — обясни Рой, когато приближиха, и по лицето му премина сянка.

Грейс потрепери, без да знае защо. Какво правеше полицията при Рой? Беше ли направил нещо незаконно? Кой беше той всъщност? И защо криеше миналото си от нея? Всичките тези въпроси като че ли издигаха някаква стена между двамата.

Несигурна и нервна, тя наблюдаваше как полицаят заслиза надолу към тях на плажа. Присъствието му означаваше край на краткото им щастие. В това Грейс беше съвсем сигурна.

VI

— Мис Уинтърс?

— Да, аз съм.

Грейс повдигна учудено вежди.

Полицаят, около тридесетгодишен мъж, хвърли поглед към Рой, после отново се обърна към нея.

— Бих ли могъл за малко да говоря с вас насаме?

Грейс се поколеба. Какво ли беше това, което не искаше да обсъжда в присъствието на друг човек? После кимна и последва мъжа. Като се отдалечиха, така че да не може Рой да ги чува, той спря и се обърна към нея.

— Името ми е Стоу — усмихна се. — Сигурно се питате как така ви намерихме толкова бързо.

— По-скоро се чудя защо изобщо сте ме търсили.

— Така, тук съм, защото снощи се получи телеграма от Ню Йорк. От някой си Санторо. Комисар от криминалната полиция в Ню Йорк.

— О, да, Майк и аз сме приятели.

Грейс все още нямаше ни най-малка представа за какво въобще ставаше дума.

— Ако съм разбрал правилно, той смята, че скоро ще се върнете в Ню Йорк. — Стоу я загледа въпросително.

— След няколко дни.

Изведнъж Грейс усети как стомахът ѝ се сви.

— Е, изглежда от затвора в Ню Йорк се е измъкнал някакъв криминален престъпник. Алън Хармън. Този Санторо иска да узнаете това, преди да се върнете в града. Като предпазна мярка.

„Алън Хармън.“ Отначало Грейс не можа да се сети кой е този човек. После пребледня. „Хармън...“ Не се ли казваше така мъжът, на когото устрои клопка в парка?

— Той... той е избягал?

По лицето на Грейс ясно пролича първо учудване, после ужас.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че има такова бягство. Познавате ли този Хармън?

Грейс кимна. Стоу зачака да му каже нещо повече за случая, но тя мълчеше. Най-после той се окашля.

— Е, предадох ви съобщението. — Тонът му стана служебен. — Ако имате нужда от нас, само ни повикайте.

— Благодаря.

Грейс го проследи с поглед как си тръгва.

Защо Майк Санторо беше счел за нужно да я предупреди? Беше ли чул за това, че Хармън се бе закълел да ѝ отмъсти? Е, при нейната работа това не беше нещо необичайно. Само че щеше да му се наложи да използва цялата си енергия, за да се скрие от полицията в Ню Йорк, и нямаше да има много време да я търси.

Просто щеше да бъде малко по-предпазлива, когато се върнеше в града. За момент Грейс си помисли дали Майк не допуска, че Хармън я е проследил в Калифорния. Но не, откъде пък щеше да знае къде е отседнала?

— Какво искаше Грег Стоу от теб? — Рой пристъпи към нея.

— Познаваш ли го?

— Ходехме заедно на училище, но никога не сме били близки приятели.

— Предаде ми съобщение от един приятел.

Известно време той я гледа в очакване, но когато Грейс не добави нищо повече, сви рамене.

— След час ще закарам моторницата в града. Дан ми обеща днес да ми потърси някоя друга лодка, в която ще мога да монтирам стария двигател. Имаш ли желание да дойдеш с мен?

— С удоволствие. Тъкмо имам да пазарувам. — Грейс пропъди мрачните си мисли. — Тази вечер ще готвя аз. — Тя се усмихна. — Менюто ще бъде изненада.

— Звучи ми добре.

Рой постави ръка около талията ѝ и я притегли към себе си. Когато я целуна, Грейс отново усети онова непознато досега огнено желание, което я обземаше при всяко негово докосване.

Ръцете му замилваха гърба ѝ.

— Никога няма да мога да ти се наситя — промълви близо до ухото ѝ. — Знаеш ли какво бих направил сега с най-голямо

удоволствие?

Когато Грейс кимна, той я целуна по върха на носа.

— Но, за съжаление, сега няма да стане. Имам да свърша още нещо.

Рой се обърна и тръгна към фара. Грейс се усмихна замечтано. „Ще бъдем през цялата нощ заедно“ — помисли си щастливо, а сърцето ѝ неволно затуптя по-бързо. Представи си какво я очакваше, когато пак щеше да бъде в прегръдките на Рой и устните му отново щяха да откриват тялото ѝ. А после...

Въздъхна и тръгна след него.

Когато влезе, видя, че беше затворил след себе си вратата на работилницата. Тя любопитно пристъпи по-близо. Не, работата на Рой изобщо не я интересуваше! Все някога щеше да ѝ обясни защо залоства вратата, и защо от брега до фара имаше прекаран кабел. Нямаше нужда да го пита, сам щеше да ѝ обясни всичко, защото ѝ вярваше. И тя му вярваше.

Съблече пуловера си през главата и го метна на леглото.

Когато час по-късно Рой се появи от работилницата си, Грейс се беше преоблякла. Синята пола и тъмносинята копринена блуза с дълбоко изрязано деколте ѝ стояха чудесно. Тя се усмихна. Не ѝ убягна възхитеният му поглед.

— Все още не си ми казала какво всъщност искаше Грег Стоу — забеляза той, когато излязоха навън на дневна светлина.

— Нищо особено. Предаде ми съобщение от криминалната полиция в Ню Йорк за един случай, с който се занимавах, преди да дойда тук. Нали съм частен детектив.

Рой повдигна учудено вежди.

— Въпреки всичко ме изненадва, че Грег изминава този дълъг път, ако не е нещо важно.

— Направи само услуга на един колега.

Той кимна, но изглежда това обяснение съвсем не го задоволи.

— Вечерята ще бъде сервирана в осем часа. — Грейс смени темата. — Да се надяваме, че ще си огладнял добре.

— В осем отдавна ще съм прегладнял. — Рой се усмихна, притегли я към себе си и я гризна нежно по ухото. — И сега дори едва

мога да се удържа.

— Обичаш ли млада кокошка?

Тя се опита да се освободи от прегръдката му.

— Душата си давам за такова нещо.

— Тъкмо кокошка ще има...

Устните му я накараха да млъкне. А когато най-последно я пусна, Грейс, въздъхвайки, се облегна на рамото му.

— Днес през цялото време забравям какво всъщност искам да кажа.

Той смъкна блузата ѝ от раменете и целуна голата ѝ шия.

— Не ми издавай нищо. Обичам изненадите.

С големи усилия на волята си тя успя да опрере ръце на гърдите му и да го оттласне от себе си.

— Ако сега най-последно не тръгнем, изобщо няма да има никаква изненада!

— Спечели.

Рой се ухили, хвана я за ръката и двамата тръгнаха надолу към моторницата. Грейс се покатери на борда, а той отблъсна лодката във водата и пусна мотора.

На пристанището в града се разделиха.

На рафтовете в супермаркета Грейс намери всичко, което ѝ трябваше за вечерята: яйца, кокошка, зеле и сирене. Сложи в кошницата и авокадо, салатата и зелен грах. Когато се заоглежда за бутилка шампанско, изведнъж трепна. На по-малко от десет крачки от нея стоеше старият Уиттейкър и я наблюдаваше. Той разбра, че го забеляза, и веднага изчезна между рафтовете.

Грейс остави кошницата с продуктите и решително забърза след него. Уиттейкър се сниши зад една полица, за да се скрие, но беше твърде късно. Когато застана пред него, той се изправи.

— Мистър Уиттейкър! — Грейс сниши глас. — Вече доста често взехте да ме следите. Какво, по дяволите, означава това?

Той я загледа втренчено със светлосините си очи и дълго време не продума. Накрая промърмори:

— Пак сте ходила в пещерата.

Това не я учуди. Сигурно бе открил следите ѝ по пясъка.

— Да — призна тя. — Днес сутринта Рой и аз извадихме двигателя на потъналата му лодка. Това беше единствената причина, поради която се върнахме в пещерата.

В същия миг си спомни как се бяха любили на белия пясък и усети, че се изчервява. „Господи, дано Уиттейкър действително е видял само следите от стъпки, а не ни е наблюдавал!“

— Никога вече не ходете в пещерата!

Макар че говореше тихо, думите му прозвучаха като заповед.

Грейс усети как у нея се надига гняв. Какво право имаше този мъж да ѝ нарежда какво да прави?

— Пещерата не е ваша частна собственост, мистър Уиттейкър. Нямам намерение да ходя пак там. Но ако някога имам желание за това, със сигурност няма да спазя забраната ви.

Той поклати глава.

— Повече няма да ходите в пещерата! — повтори, повишавайки глас.

Другите клиенти в магазина се заобръщаха към него.

— Чуйте... — Грейс млъкна и присви очи. — Бих искала да ми отговорите на един въпрос. Вие ли пробихте дупка на дъното на лодката ми, докато бях в малкия залив? Да или не?

Уиттейкър се втренчи в нея с леко отворена уста.

— Не — отвърна. — Защо да го правя... — Протегна ръка и я хвана за рамото. — Не ходете повече там! — предупреди я още веднъж.

После я пусна и побърза да се отдалечи.

Тя ядосано гледеше след него. Всъщност не я беше страх. Какво си въобразяваше този мъж?

Кой знае защо Грейс имаше чувството, че той искаше да ѝ каже нещо друго. Но какво ли? Тя поклати глава. Вероятно този Уиттейкър беше само един объркан стар човек, който си придаваше важност.

Докато се връщаха с новата лодка на Рой към фара, тя му разказа за срещата с Уиттейкър в супермаркета.

Той поклати глава.

— Нали ти казах, че е странен особняк. Но открих нещо, което навярно те интересува. Дан Рийвс ми разказа, че тук по крайбрежието

се върши контрабанда с дрога. Във всеки случай носят се слухове за това. Та за контрабандистите пещерата сигурно е идеално място да се крие или да се предава съмнителна стока.

— Вярно. — Грейс въздъхна. — Но тези контрабандисти всъщност не ме интересуват. Не мога да си представя, че баща ми е бил един от тях. Все пак дойдох тук, за да открия нещо за него, но постепенно цялата работа започна да ми изглежда твърде безнадеждна.

— Тогава забрави миналото. — Рой я погледна загрижено. — С него е свършено. Само настоящето има значение.

— Е добре, най-малкото поне за днес ще последвам съвета ти. — Тя се облегна назад и вдиша дълбоко свежия горски въздух. — Впрочем, лека-полека започвам да разбирам защо живееш тук. Във всеки случай поне така си мисля. Аз също не бих имала нищо против да имам една вила тук на брега.

— Не бих издържал дори и седмица в града — отвърна Рой. — Човек там не живее истински живот. Всъщност в града всичко е мъртво и задушавашо.

— Не е вярно, градът кипи от живот и там се чувствам много добре. Тук, в тази пустош, животът като че ли преминава покрай човека и той получава съвсем малко от това, което става по големия свят. Освен това човек не е създаден да бъде сам. Тук ще намериш само вятъра и океана, а за по-продължително време това са все пак скучни компаньони.

Той поклати глава.

— Всеки град е една опасна джунгла. Само на място като това може да съществува действително пълноценен живот.

Грейс го гледа известно време мълчаливо, после отправи поглед напред. Фарът вече се виждаше.

— Още не съм била на върха на фара — каза тя, за да смени темата, тъй като разбра, че има опасност разговорът им да свърши пак с кавга. — Щом стигнем на сушата, ще се качим горе!

Рой насочи лодката към брега и помогна на Грейс да слезе. Мълчаливо поеха по пътеката към фара.

Пред вратата на стаята й оставиха чантата с покупките и се заизкачваха по витата стълба.

— Добре поне че е желязна, а не от дърво — констатира тя с облекчение.

Когато стигнаха на върха, Грейс вече се беше запъхтяла. Кулата, където по-рано бе светил фарът, беше заобиколена отвсякъде с дълга тераса от дърво.

— Не се облягай на парапета — предупреди Рой. — Изглежда на някои места е прогнил.

Грейс се спря на известно разстояние от перилата и погледна надолу към скалите и прибоя. Макар че беше слънчев ден, по гребените на вълните се носеха пръски бяла пяна.

— Вероятно се задава буря от Аляска — отговори Рой на неизречения ѝ въпрос.

Той застана зад нея, прегърна я през талията и я притисна до себе си. Грейс облегна глава на гърдите му. „Може би има право — мислеше тя, докато се наслаждаваше на прекрасния изглед. — Може би тук е истинският живот.“

Далече в океана забеляза ивици мъгла. Покрай крайбрежието на юг се носеше бяла платноходка. Около фара кръжаха чайки, чиито крясъци отекваха откъм стръмните скали.

„Това е един от редките мигове в живота, когато всичко е така хармонично — помисли си Грейс. — Океанът, небето, чайките и прегръдката на Рой. Да можех да прекарам остатъка от живота си в една такава свършена хармония с този мъж...“

— За какво мислиш? — попита след известно време.

— Че не мога да изразя с думи колко ми е хубаво тук с теб. — Рой притисна лице до бузата ѝ. — Понякога хубостта ти ми спира дъха... Докато сме двамата заедно, нямаме нужда от никой друг.

Тези думи я накараха да се замисли за предстоящото си връщане в Ню Йорк. Затвори очи и се опита да се пребори с внезапно появилото се отчаяние.

Изведнъж усети как Рой се вцепени.

— Не мърдай — понижи глас той.

Грейс погледна през рамо и го видя да се взира застинал в краката ѝ. Проследи погледа му и замръзна. Един огромен черен паяк пълзеше по обувката ѝ към босия ѝ глезен.

— Стой напълно спокойно.

Рой се наведе и с едно-единствено движение на ръката запрати паяка през перилата надолу.

Тя потръпна и се изсмя сипкаво.

— И ми казваш, че градът бил опасна джунгла.

— Няма нищо страшно. Не беше отровен — увери я той, но очарованието около тях беше изчезнало.

— По-добре да започвам с пригответленията за вечерята.

Грейс се обърна и заслиза пред Рой по стръмните стъпала надолу.

След като приготви вечерята, Грейс си взе набързо душ. После изтича до фара, загърната само с една хавлиена кърпа, за да си облече чисти дрехи и се върна отново в къщата.

Спусна завесите в дневната, постла покривка на масата и сложи по средата две свещи.

Погледна часовника. Беше малко преди осем. Всеки момент Рой щеше да бъде тук. Тя запали свещите. Отиде до прозореца, отметна настрани завесата и надзърна навън.

Хванал под мишница статива, той тъкмо идваше по пътеката от брега. Грейс опъна роклята по тялото си, после излезе пред вратата.

— Вечерята е готова! — извика и сърцето ѝ неволно затуптя побързо, когато при вида ѝ той повдигна вежди с възхита.

— Мисля, че ще започна от десерта — каза и я взе в прегръдките си.

Усмивайки се, тя му се изплъзна.

— Нищо подобно! Първо има кокошка.

— А после?

— Не казвам!

Отвори подканващо вратата.

Когато Рой застана в дневната пред наредената маса и горящите свещи, Грейс веднага усети, че беше направила нещо не както трябва. Но какво? Погледна лицето му и се уплаши от суровия му израз.

— Какво има? — запита недоумяващо.

— Свещите!... — избухна той. — Свещите са опасни!

Грейс отиде бързо до масата и ги изгаси.

— Така по-добре ли е? Можем да вземем лампата.

Докато Грейс палеше газената лампа, Рой стоеше напрегнато усмихнат.

— Извинявай, не би могла да знаеш. — Той пристъпи към нея и я погали нежно по бузата. — Свещите ми напомнят за нещо, което

винаги съм искал да забравя.

„Да не би да е бил ранен при някакъв пожар? Пожар, причинен от свещ?“ Грейс мислеше напрегнато. Каквото и да се беше случило в миналото му, то все още определяше живота му. Защо не говореше за това с нея? Защо не ѝ се доверяваше?

— Салатата изглежда великолепно. — Рой ѝ предложи стол да седне.

Грейс кимна с глава, отказвайки му.

— Трябва да отида пак в кухнята.

Тя бързо излезе и взе шампанското от хладилника, който се захранваше с батерии. Всъщност, то беше предвидено за по-късно, но може би щеше да помогне настроението на Рой да се оправи.

После, когато седяха на масата един срещу друг, Грейс вдигна чашата си и я протегна към него.

— За какво ще прием?

Той се усмихна леко.

— За теб...

— А защо не за нас?

Рой сви рамене, отпи от шампанското си и остави чашата. Внезапно се почувства притеснена и изпи своята на един дъх.

— Трябва първо да хапнеш нещо, преди да пиеш толкова!

Тя повдигна вежди. „Какво означава този груб тон?“ Но после потисна появилото се раздражение.

— Не помислих за това.

— А би трябвало.

Рой отблягна погледа ѝ.

Грейс смръщи чело. Какво му ставаше? Да не би да имаше намерение да провали цялата им вечер с лошото си настроение?

Зачовърка без желание салатата си от авокадо. Малко след това стана и отиде в кухнята, за да поднесе основното ястие — нейната гордост. Печена кокошка, юфка с пикантен сос и зеле, запечено със сирене.

Установи обаче, че не може да сложи и хапка в устата си. Най-накрая бутна чинията си настрана и си наля още една чаша шампанско. Рой я наблюдаваше унило. Грейс се помъчи да не му позволи да я изкара от търпение. С какво право ѝ разваляше приготвената с толкова старание вечеря? А бе направила всичко това само за него!

Усети как в очите ѝ напират сълзи. Очевидно не му харесваше нищо, което тя правеше. Взе бутилката и отново си наля.

Рой мълчаливо опразни чинията си.

— Красиво е, малките мехурчета... — Тя се втренчи в чашата си.
— Единадесет, дванадесет, тринадесет...

— Пи повече, отколкото трябва.

Гласът на Рой прозвуча остро.

— От шампанското главата ми винаги се замайва. Май те виждам двоен. Но и един като теб ми е достатъчен. Май ще ми дойдете доста двама.

— Щом това нещо ти оказва такова въздействие, по-добре е да не пиеш.

Грейс го погледна право в очите и отпи една голяма глътка.

— Това нещо, както го наричаш, е истинско френско шампанско и намирам, че има прекрасен вкус. — Тя се изкиска и го погледна развеселена над ръба на чашата си. — Ти наистина си двоен.

Рой протегна ръка, изтръгна чашата ѝ и я сложи рязко на бялата покривка.

— За мен няма нищо по-лошо от пияна жена!

Грейс си пое дълбоко въздух.

— Съвсем типично за мъж! — сопна се тя. — Може би си пийнах малко, но съвсем не съм пияна. Шампанското ми повдигна настроението, за разлика от теб, Рой Тремпър!

— Веднага престани да се държиш така детински! И повече няма да пиеш! — Взе бутилката от масата и я сложи на пода зад себе си.

— Какво си въобразяваш наистина, кой пък си ти! Не можеш да ми заповядваш!

Грейс посегна към чашата си, но той пресрещна ръката ѝ. За секунда се гледаха враждебно. „Но това направо е смешно“ — реши тя и я пусна. Рой не очакваше това и чашата падна на пода.

Грейс погледна към приготвената със старание вечеря. Повече не можеше да сдържа сълзите си. Скочи от масата, обърна се и скри лице в ръцете си.

— Грейс!

Рой отмести назад стола си и отиде при нея.

Ядосана, тя го блъсна в гърдите, така че той се олюля назад. Спъна се в бутилката и искрящата течност се изля на пода. Грейс бързо

я вдигна и изля остатъка от шампанското върху главата му.

— Така, шампанско за победителя! — Тя изхлипа. — Наистина е удоволствие да се готви за теб, тъй като оценяваш старанията, които положих, за да те уважа както подобава!

И запрати празната бутилка срещу каменната камина, където тя се разби с трясък.

— Грейс!

Тя хукна навън. Тресна вратата зад себе си и се затича по тясната пътека към фара.

В стаята си се хвърли на леглото и се разплака неудържимо.

VII

Някой почука силно на вратата на фара.

— Грейс, отвори!

Тя затаи дъх и не се помръдна. След известно време навън утихна. Вероятно Рой си беше отишъл. Грейс изтри сълзите от лицето си. Безграничният гняв я правеше безчувствена към всичко друго. Той не само беше провалил вечерта, но и бе готов да разруши всичко, което съществуваше между тях.

Каквото и да се беше случило в миналото му, тя нямаше вина за това. Рой нямаше никакво право да я наказва така. Тя повече нямаше да допусне такова отношение.

Стана от леглото и запали лампата на масата. Погледът ѝ се насочи към вратата на работилницата му. Сепна се — резето беше дръпнато, а катинарът лежеше на пода. Дали Рой беше забравил да заключи?

Колебливо протегна ръка. Може би нарочно беше оставил след себе си незаклучено помещението? Може би несъзнателно искаше тя да надникне вътре? Изглеждаше ѝ невероятно, но не можа да устои на изкушението да отвори вратата. Бавно я натисна. Какви ли тайни криеше тук Рой от света?

Отначало се поколеба, после бързо се върна в стаята си и взе лампата. Вдигна я високо над главата си и се огледа в работилницата. Стативът стоеше облеган точно до вратата. По пода забеляза бои и една палитра.

Помещението беше обзаведено като офис, в никакъв случай като ателие на художник. Удивена, Грейс се втренчи в шкафове, писалището и компютъра. Стените бяха покрити с карти и графики, на една полица имаше книги, явно често използвани.

Бавно пристъпи по-навътре. Това беше литература, която се занимаваше изключително с икономика и финанси. Графиките, без изключение, показваха някакви статистики. Компютърът обясняваше наличието на кабела, който беше открила навън пред фара.

Тя напусна помещението и затвори вратата след себе си. Значи така, Рой не беше само някакъв си художник, сега вече знаеше това. Но нямаше никаква представа какво вършеше той тук, или защо си правеше труда да прикрива дейността си.

„Но това не ме интересува — каза си. — Ако ще и да прави тайнствен живота си, това не ме засяга. Никога не съм била част от живота му, няма и да бъда!“

Изведнъж Грейс изпита някакво тягостно усещане на пустота у себе си. Седна до масата и подпря главата си с ръце. Колко глупава беше да си губи времето и да мисли за някакво общо бъдеще с Рой. Но той я беше омаял, както никой друг мъж досега. Погледът на тъмните му очи караше сърцето ѝ неволно да тупти по-бързо, милувките му я разтреперваха и предизвикваха възбуждащи тръпки по тялото ѝ. Беше повярвала, че наистина я обича, но очевидно се бе излъгала.

Грейс намали фитила на лампата, стана и отиде към входната врата. Навън мъглата се стелеше леко над стръмните скали. На небето ярко блестеше луната и потапяше брега в сребриста светлина. Къщата на Рой тънеше в мрак, навярно беше си легнал.

Грейс за момент си помисли дали да не отиде при него и да почука на вратата. Сигурно той отдавна съжаляваше, че беше провалил вечерта им. Щеше да я вземе в прегръдките си, да я притисне до себе си и да я целуне!

Стоп! Тя трябваше да престане да се измъчва. Щеше да изхвърли Рой Тремър от мислите си! Още сега! Но как, за бога, щеше да го направи?

Изведнъж Грейс затаи дъх. Долу на плажа нещо помръдна. Тя присви очи и се върна обратно при вратата. На лунната светлина различи някакъв мъж, който гледаше нагоре към фара.

Сърцето ѝ затуптя лудо. „Рой!“

Но не, не беше Рой. Мъжът долу на плажа беше по-нисък. Кой ли беше тогава? И преди всичко, дали беше я видял? Докато Грейс все още премисляше какво трябваше да направи, той се обърна и се отдалечи. „Уиттейкър?“ — мина през ума ѝ. Позна го по начина, по който се движеше. Без да се оглежда, той изчезна между тъмните скали.

Какво търсеше тук Уиттейкър?

Беше я следил, Грейс беше съвсем сигурна в това. Побиха я тръпки. Тя бързо се върна във фара и хлопна вратата след себе си. Решението ѝ да отпътува на следващия ден още повече се затвърди.

След една неспокойна нощ Грейс се събуди от слънчевите лъчи, които нахлуваха през пролуките на вратата. Щом облече джинсите си и една яркосиня тениска, тя събра нещата си и сложи пътната чанта на пода до масата.

После излезе навън. Времето се беше променило. Макар че слънцето светеше високо в небето, над крайбрежието лежеше гъста ивица мъгла, а въздухът беше хладен и влажен.

Но и още нещо, освен времето, се беше променило. Отначало Грейс не разбра какво бе то, само имаше някакво странно усещане, че нещо не беше наред. Внезапно ѝ стана ясно. „Лодката!“ Снощи Рой беше оставил лодката долу на брега, а сега я нямаше. Уиттейкър ли я беше взел през нощта?

Грейс усети странно безпокойство.

Когато влезе в къщата на Рой и извика тихо името му, не получи никакъв отговор. Нищо не помръдваше, навсякъде беше тихо. Безпокойството ѝ нарастваше. Нещо ужасно го беше сполетяло, Грейс усещаше ясно това. Обзе я паника.

Дневната изглеждаше така, както я беше напуснала предната вечер, само двете свещи не се виждаха никъде. Леглото беше оправено грижливо.

— Рой?! — извика Грейс още веднъж.

Никакъв отговор.

На масата в кухнята откри някаква бележка и една червена роза. Сигурно бе донесъл цветето от града, за да ѝ го подари миналата вечер. „Имам работа в града, ще се върна към три часа“, пишеше в бележката. Значи Рой е взел лодката, не Уиттейкър. Тя въздъхна с облекчение. Защо не се беше сетила по-рано за това? Защо виждаше навсякъде заплахи?

В края на бележката беше нарисувана една стрелка. Когато Грейс обърна листа, прочете:

Обичам те. Рой

Тя невярващо се втренчи в думите. Изведнъж смачка хартията и я хвърли на пода. Ако това, което пишеше там, действително беше истина, защото тогава се бе държал така невъзможно предната вечер?

Розата лежеше все още на кухненската маса. Грейс я гледаше разсърдена, но после не може да устои на желанието да я вземе и да я помирише. Ако би могла да вярва на Рой! Но вчера вечерта той съвсем не се бе държал с нея като влюбен. Любовта за Грейс означаваше нежност и доверие, а не насилие и потайничене.

Тя вдигна бележката от пода и я приглади. Напусна къщата, потънала в мисли. Може би Рой подозираше, че иска да отпътува и беше взел лодката, за да ѝ попречи да го напусне?

Но тя нямаше да промени решението си. Щеше да стане още по-лошо, ако останеше по-дълго. Докато Рой не се променеше, докато не приключеше с миналото си, за тях двамата не можеше да има общо бъдеще.

Грейс пхна бележката в чантата си. Реши да вземе и розата. Като един горчиво-сладък спомен. В очите ѝ се появиха сълзи и тя ги изтри нетърпеливо.

Внезапно ѝ стана студено и облече един бял пуловер над тениската, преди да напусне фара. Сега беше десет часът, значи трябваше да чака още близо пет часа завръщането на Рой. Може би трябваше да тръгне пеша? Грейс поклати глава. Не, градът сигурно беше доста отдалечен, а тя не бе свикнала с дълги преходи.

„Признай си, оставаш само за да видиш Рой за последен път!“ Въздъхна, да, така беше. Но щеше ли наистина да каже на Рой, че го напуска, когато застанеше отново пред него?

Неспокойна, Грейс тръгна покрай брега, а фарът оставаше все по-далече зад нея. Мислите ѝ кръжаха около Рой и тайнствената пещера, в която се бяха любили. Отново си спомни тъмните, изпълнени със страст очи на Рой, красивите черти на лицето му, чувствената му уста...

Тръсна решително глава. Не, нямаше да промени мнението си. Щеше да отпътува още днес.

Някакъв път водеше от плажа към малък хълм. Тя тръгна по пътеката през малка горичка и след няколко минути стигна до стръмна скала, от която можеше да погледне надолу към морето. „Тук вече съм била“ — помисли си удивена.

Не, това не беше възможно. Сигурно се заблуждаваше.

И тогава забеляза някаква колиба. Спря се и се скри зад едно дърво. На вратата беше застанал някакъв мъж. „Уиттейкър.“

В този миг Грейс се сети защо колибата и скалата ѝ изглеждаха познати. Беше ги видяла от лодката на Рой миналия ден. Уиттейкър затвори вратата. Изплашена, тя забеляза, че идва към нея и се притисна плътно до ствола на дървото. В ушите ѝ отекваха силно ударите на сърцето ѝ.

Уиттейкър изглеждаше по-издокаран, отколкото друг път. Беше току-що избръснат и носеше сив ленен панталон, бяла риза и жилетка. Той спря и се послуша. Грейс се сви още повече зад дървото и затаи дъх.

Дочу да се приближават стъпки, после те се отдалечиха. Когато Грейс предпазливо надзърна иззад дървото, видя как Уиттейкър тръгна по някаква пътека, която водеше към билото на върха. Едва когато мъжът изчезна от погледа ѝ, тя си пое облекчено въздух. Запита се защо ли е избрал този уединен начин на живот.

„Но не съм ли и аз всъщност като него?“ — мина ѝ през ума. Не, животът ѝ преминаваше по установени коловози и тя беше доволна от него. Изведнъж се запита дали не предпочита живота в града само защото той ѝ даваше илюзията, че не е сама. Тук, на този пуст бряг, далече от трескавата суматоха на големия град, ѝ стана ясно, че беше много самотна.

Грейс се изненада от мрачните си мисли. Какво ставаше с нея? Обикновено беше по-скоро жизнерадостна и доволна от живота си. Е, вероятно обстановката ѝ действаше така.

Тя изчака още няколко минути, преди да напусне укритието си. Най-добре би било да се върне обратно при фара, но любопитството я накара да пресече полянката и да разгледа малката колиба. Постоянно поглеждаше назад, но Уиттейкър не се виждаше.

Колибата, макар и от дърво, беше по-стабилна, отколкото изглеждаше отдалече. Покривът се състоеше от многобройни пластове

покривна мушама. Отстрани, към небето, се издигаше изкривен от вятъра ръждясал комин.

До вратата имаше прозорец. Грейс заслони с ръка очи и надзърна във вътрешността на колибата. Беше обзаведена оскъдно, но не изглеждаше неуютна. На пода беше постлан килим с кърпки, по стените висяха картини. Близо до прозореца имаше писалище.

Грейс задържа погледа си върху него. Внезапно дъхът ѝ спря. Там, клекнали в една редица, стояха три кафяви майmunки от дърво. Първата закриваше с ръце очите си, втората — ушите, а третата — устата.

Грейс се олюля леко и затвори очи. Спомените нахлуха в нея...

... Осемгодишната Грейс бе вкопчена в ръката на баща си. Разхождаха се на годишния панаир в Атлантик Сити и тя се страхуваше да не се загуби в навалищата. На един щанд баща ѝ ѝ купи захарен памук. Смеейки се, той изтри от лицето ѝ сладките захарни паяжинки.

После се спряха пред една будка за хвърляне на пръстени. Баща ѝ помоли да му дадат три пръстена и ги хвърли един след друг. „За тебе, принцесо.“ Грейс пляскаше с ръце от радост, когато ѝ връчи с поклон трите майmunки...

Бавно отвори очи. Беше обикнала тези грозни майmunки. Както другите момичета не излизаха от къщи без куклите си, така и тя носеше навсякъде със себе си майmunките. Когато баща ѝ се удави и Грейс беше отведена в Ню Йорк, тримата ѝ приятели бяха изоставени.

И сега отново ги беше намерила. Не, това не можеха да бъдат същите дървени фигурки! Но тя трябваше да се увери в това. Грейс натисна бравата. Вратата се отвори без усилие. Като се озърна за последен път назад, тя влезе и отиде бързо до писалището.

Взе една от фигурките в ръка и я обърна. Почти очакваше да прочете на задната страна „Атлантик Сити“, гравирано със сини букви.

„Сувенир от Санта Крус, Калифорния“, прочете тя. Разочарована, Грейс остави майmunката обратно на писалището. Но какво очакваше всъщност?

Наистина ли за миг беше повярвала, че Уиттейкър беше баща ѝ? Че се е спасил при злополуката и сега живееше тук под друго име?

Не, ако беше така, баща ѝ сигурно щеше да я потърси. Освен това Уиттейкър изглеждаше съвсем другояче, отколкото тя помнеше

баща си. Очите му... да, очите му имаха светлосиния цвят на неговите, но останалото? Баща ѝ не беше ли по-висок и по-представителен? И защо трябваше да вземе някакво друго име? „Наистина започвам да виждам навсякъде призраци“ — реши Грейс.

Тя бързо напусна колибата и тръгна обратно по пътя към фара. Междувременно приливът беше дошъл, така че не можеше да използва пътеката по брега. Грейс се обърна и пое по пътя през стръмната скала, по която беше минала в деня на пристигането си.

Когато почти бе стигнала при фара, видя как на север над крайбрежието се спусна мъгла. Върхът на фара вече не можеше да се различи. Рой вероятно още не се беше върнал, защото лодката я нямаше на брега. Грейс ускори крачките си. Внезапно ѝ хрумна, че би могъл да скрие лодката между скалите.

Надзърна от ръба на стръмната скала, но наоколо не се виждаше никаква лодка. Рой наистина още не се беше върнал. Грейс загледа втренчено навътре в океана. При този вятър и вълнението днес, той нямаше да тръгне с лодката. Дали щеше да се върне с колата, или щеше да прекара нощта в града? Тогава тя щеше да бъде съвсем сама тук, в тази пустош, до другото утро.

Потръпна при тази мисъл. После се стегна. „И какво от това — окуражаваше се тя. — Нали не съм страхлива. А и какво може да ми се случи?“

Изневиделица се разрази буря. Входната врата на фара шумно се блъскаше напред-назад от вятъра.

Нима бе забравила да я заключи? Грейс влезе вътре и я залости. В стаята запали газената лампа, чиято светлина започна да хвърля застрашителни сенки по стените. Вратата към работилницата на Рой беше отворена. Грейс смръщи чело. Беше сигурна, че я е затворила. Взе лампата и влезе вътре. Спря като поразена от гръм и преbledня.

Шкафовете бяха съборени, компютърът разрушен, книгите и картините се търкаляха разпръснати наоколо по пода. Стативът лежеше наред стаята. Когато Грейс се приближи и обърна картината към себе си, веднага се позна. Рой я беше нарисувал на терасата, която обграждаше кулата на фара. Някой беше драснал с червена боя две дебели черти върху тялото ѝ.

По гърба ѝ преминаха леденостудени тръпки.

VIII

Каква безсмислица! Опустошението в работилницата на Рой беше напълно необяснимо.

Някой сигурно го мразеше. „Уиттейкър?“ Не, със сигурност не бе той. Но кой тогава? Или някой искаше да я сплаши?

Грейс реши да не остава и минута повече на това място. Нямахше да изчака завръщането на Рой, а щеше да отиде да пренощува в града. Багажа си би могла да натовари на следващата сутрин.

Облече едно яке, завърза някаква кърпа на главата си и напусна фара.

Мъглата се беше сгъстила и Грейс можеше да вижда само на няколко метра пред себе си. Тя обаче познаваше пътя и за нея така бе по-добре. Ако този, който беше сторил поразията във фара, обикаляше все още тук някъде, нямахше да може да я открие.

Тръгна към плажа покрай пясъчната ивица до черните скали, откъдето лесно щеше да намери пътя. Съвсем скоро лицето и дрехите ѝ се навлажниха от мъглата. Прибойт продължаваше да бучи оглушително. Никога досега Грейс не беше виждала океана толкова бурен.

Съвсем неочаквано беше заляна от една огромна вълна. Опита се да се вкопчи в някаква скала, но не успя и падна на пясъка между няколко кафяви водорасли. Бързо се надигна, тъй като видя да се задава следващата вълна. Забърза нататък, но внезапно спря.

Пътят към магистралата беше отрязан.

Грейс изстена и се хвана за гърба. Сигурно се бе контузила при падането. „Дано не съм си счупила някое ребро“ — помисли си и с наведена глава тръгна обратно към фара. Когато тъмният му силует се извиси като заплашителна сянка пред нея, спря като закована. Щом тя не можеше да се измъкне, то тогава и непознатият натрапник не можеше да се махне оттук!

Треперейки от ужас, се замисли къде би могла да намери закрила. В никакъв случай нямахше да прекара нощта във фара.

„Къщата на Рой!“ Нали ѝ беше показал къде крие винаги ключа. Грейс забърза към вратата на къщата, отвори я и влезе в дневната. Затаи дъх и се ослуша, но не се долавяше нищо, освен бученето на приборя.

В тъмнината различаваше съвсем смътно мебелите. Придвижи се пипнешком до масата и намери лампата и кутия кибрит.

Запали газената лампа, после се огледа с облекчение. Като че ли всичко беше наред. След като претърси и другите стаи, залости вратата с резето, увери се, че всички прозорци бяха затворени, и спусна завесите.

Връщайки се отново в дневната, откри, че Рой беше приготвил в камината дървата за огъня. Запали с клечка кибрит един намачкан вестник и зачака, докато пламъците се заизвиваха около цепениците. Малко след това огънят се разгоря и тя протегна ръце, за да ги стопли.

Защо Рой не беше сега при нея... Грейс въздъхна. Вероятно щеше да се върне едва утре рано сутринта.

Дрехите ѝ бяха съвсем подгизнали от влага. Тя се съблече, уви се в една голяма хавлиена кърпа от банята и отново се разположи пред пламтящия в камината огън.

Внезапно долови навън някакъв шум.

Трепна и се втренчи във вратата. Нищо не помръдна. Тъкмо да си отдъхне, когато отново дочу леко дращение.

Тя се разтрепери. Отиде до леглото, взе едно одеяло и го обви около тялото си. Треперейки, си пое дълбоко въздух, после се промъкна тихо до вратата и се ослуша напрегнато. Отново долови същия звук. Сякаш някакво животно драскаше по вратата.

Тръпки полазиха по гърба ѝ. Тук нямаше нито котки, нито кучета, изобщо никакви животни. Дали някой не се опитваше да я примами навън?

Погледът ѝ се насочи към прозорците. „Не се ли раздвижи току-що нещо зад завесата?“ Не, само трепкащите пламъци се отразяваха в стъклата.

Грейс се замисли дали не сбърка, като дойде тук, в къщата. Всеки можеше да проникне с лекота през някой от прозорците. Беше нужно само да разбие стъклото. Трябваше да се върне във фара. Там нямаше никакви прозорци и щеше да залости вратата отвътре.

Дращението престана. Може би само си беше въобразила всичко това?

В същия момент едно от стъклата на прозореца се строши и на пода до краката ѝ се посипаха парчета. Грейс изкрещя и отскочи назад. Когато, изпълнена с ужас, се втренчи навън, забеляза някаква мъжка ръка, която се пресегна през дупката и хвана дръжката на прозореца.

Грейс отчаяно хукна през кухнята към задната врата. Минавайки тичешком край камината, грабна железния ръжен, облегал до нея. Докато избутваше резето и блъскаше вратата да се отвори, одеялото се смъкна от раменете ѝ. Изтича навън в гъстата мъгла.

Зад себе си чу как някакъв стол падна трополейки на пода. Грейс стисна здраво дръжката на ръжена и продължи да тича.

Фарът! Във фара щеше да бъде в безопасност. Тя бързаше, олюлявайки се по мократа трева през мъглата, докато зърна пред себе си тъмния му силует. „Успях!“

Потърси пипнешком вратата, промъкна се през нея и я залости след себе си. После, дишайки тежко, се облегна на дебелия дъбов врата. Изведнъж замря. А може би нападателят я беше изпреварил и вече се бе скрил тук?

Но това беше невероятно. Не беше разполагал с толкова време. И все пак... Трябваше да се увери. Грейс се отблъсна от вратата и заопипва в тъмнината за лампата и кибритите. После се огледа страхливо. В стаята ѝ нямаше никой, също и в работилницата.

Поуспокои се малко. Сложи сака си на масата и извади от него сухи дрехи. След като се облече и запали огън в камината, тя се замисли какво да прави по-нататък.

Най-напред трябваше да се убеди, че във фара наистина нямаше никого, освен нея. Все още не беше проверила едно вероятно скривалище — кулата.

С ръжена в дясната и лампата в лявата ръка, се заизкачва по витата стълба.

В далечината долови тътена на приборя. Толкова много ѝ се искаше Рой да е тук, но се надяваше, че няма да се опита да тръгне с лодката в това време. Не би могла още веднъж да понесе загубата на любим човек в океана.

Грейс спря. Любим човек? Тя затвори очи. Да, обичаше Рой! Беше безсмислено да продължава да отрича това. Когато го видеше отново, щеше да му признае чувствата си. В най-лошия случай той щеше да я отблъсне, но тя бе готова да поеме този риск.

Решението ѝ вдъхна нов кураж и тя заизкачва по-бързо стъпалата нагоре. Над главата ѝ стълбата се извиваше в тъмната кула. Грейс пристъпваше безшумно стъпка подир стъпка. Газената лампа хвърляше зад нея зловещи сенки по стените.

Когато най-после стигна до върха на кулата, спря и се послуша. Освен прибой, не се долавяше никакъв друг звук. Обърна се и погледна надолу по стълбата. За миг ѝ се зави свят при мисълта, от колко високо щеше да падне, ако...

Стисна здраво ръжена, вдигна лампата по-високо и забеляза, че вратата на кулата не можеше да се залоства. Ритна я силно с крак, изчака няколко секунди и предпазливо излезе на терасата.

Насреща я блъсна гъста, непроницаема мъгла. Можеш да различи смътно само прогнилите перила. Пристъпи няколко крачки наляво, после спря. Ако някой се намираще тук горе, той лесно можеше да изтича около кулата, да се промъкне обратно във вътрешността на фара и да я причака долу в стаята ѝ.

Грейс остави лампата на пода, извади кутията с кибрита от джоба на панталона си и я пхна в леко откренатата пролука на вратата. Ако някой я отвореше и затвореше отново, кутията щеше да падне на пода.

Доволна от хрумването си, тя взе отново лампата, за да продължи обиколката по терасата. Предпазливо опипваше с крак пода, за да не се спъне.

Скоро косата ѝ залепна от влага на челото ѝ, а лицето ѝ се покри със ситни капчици вода. Веднъж се хвана за перилата и усети, как те веднага се залюляха заплашително. От ужас Грейс без малко щеше да изпусне лампата.

Изплашено се притисна плътно до стената на фара. „Всъщност трябва да съм обиколила половината кула“ — помисли си тя, спря и се послуша. Досега не беше открила или чула нищо подозрително. Тъкмо се поуспокои малко, когато пламъкът замига и угасна.

Объркана, Грейс се втрени в мъждукация фитил. Когато разлюля лампата, установи, че газта е свършила. Ядосана на самата себе си, че не беше я проверила преди това, продължи пътя си в тъмнината.

Най-после върховете на пръстите ѝ докоснаха вратата. Тя коленичи и намери кибритената кутия на старото ѝ място. Значи никой

не се беше качвал нагоре след нея! Облекчена я пхна в джоба си и започна да слиза, крепейки се с ръка за перилата на стълбата.

В стаята ѝ през пролуките на старата печка проникваха отблясъци от огъня. Все пак беше малко осветено. За момент Грейс си помисли дали да не отиде в кухнята на Рой и да вземе газ, но после реши да остане, където си беше.

Гърбът все още я болеше. Изтощена, тя седна на тясното легло и погледна светещия циферблат на часовника си. Беше спрял.

Внезапно Грейс усети глад. Отново се замисли дали да не отскочи до къщата, но веднага отхвърли тази мисъл. „Не, ще остана тук, докато се развидели. Мъглата ще се разсее и Рой ще се върне!“ Легна на леглото и се загледа в танцуващите по стената сенки. „Не заспивай, Грейс“ — заповяда си сама. Мъчеше се да държи отворени очите си, но съвсем скоро клепачите ѝ натежаха.

„Защо всъщност не трябва да заспивам? — помисли си. — Тук съм на сигурно място.“

Отново в нея се прокрадна съмнение и тя потрепери. През ума ѝ мина ужасна мисъл. Все още беше възможно някой да се намира във фара. Все още можеше да има някой горе на кулата. Защо беше толкова сигурна, че този някой, ако съществуваше, не бе използвал възможността да слезе, докато тя правеше обиколката си?

Може би я чакаше да загуби бдителността си. Искаше да я накара да повярва, че е в безопасност, и да я изчака, докато заспи. Грейс си пое дълбоко въздух, после поклати глава. Май вече страдаше от мания за преследване. „Защо ли дойдох в тази забравена от бога местност!“

Скочи от леглото и взе няколко цепеници от сандъка до печката. После сложи една в подножието на витата стълба и разреди още няколко по стъпалата. Ако някой започнеше да слиза надолу по стълбата, неизбежно щеше да се спъне в някоя от цепениците и шумът щеше да я разбуди.

Идеята ѝ хареса и тя се поуспокои.

После сложи още дърва в печката, постави ръжена до леглото и отново се опъна върху вълненото одеяло. Умората налегна очите ѝ и тя скоро потъна в дълбок сън.

Внезапно Грейс се стресна. Веднага се разсъни. Ужасена, усети, че освен нея, в стаята имаше още някой. Огънят в печката беше изгаснал и помещението тънеше в тъмнина.

После долови смях на някакъв мъж — сипкав и дрезгав. Грейс посегна до себе си за ръжена. Там обаче го нямаше. Искаше да скочи, но не ѝ се удаде и падна на пода до леглото. Глезените ѝ бяха завързани. Отново чу смеха, този път близо до ухото си. Усети как някой сграбчи китките ѝ и ги завърза зад гърба ѝ. Тя отчаяно се опита да се обърне.

Силни ръце обхванаха раменете ѝ и я извъртяха. Припламна клечка кибрит и Грейс видя лицето на мъжа.

Тя изкрещя високо.

IX

Грейс вдигна поглед към една ъгловата челюст с белег на лявата буза. „Хармън. Алън Хармън, престъпникът от Сентръл парк.“

По лицето на мъжа пробяга кисела усмивка.

— Не си очаквала, че ще те открия, нали, съкровище?

Клечката кибрит в ръката му изгасна.

Грейс не отвърна нищо и се опита да преодолее надигащата се в нея паника. Трябваше да запази самообладание и да изчака удобен момент да се изплъзне от клопката му. Все някога щеше да направи грешка, тогава тя трябваше да е готова.

Хармън я погали с пръст по бузата. Грейс се опита да извърне глава настрани, но той я задържа.

— Отговори ми!

Тя си пое дълбоко въздух.

— Не, не съм... — промълви едва чуто.

Мъжът внезапно я пусна и стана. Отвори вратата на печката и сложи още едно дърво. Когато се обърна към нея, лицето му изглеждаше злоещо и брутално на блещукащата светлина на огъня.

— Само да не беше толкова дяволски тъмно тук. — Хармън откри газената лампа и се опита да я запали. — Това идиотско нещо е празно — изруга и вбесен хвърли кутията с кибрита на масата.

После блъсна лампата настрани и отиде при Грейс. Тя неволно се отдръпна назад. Хармън седна на леглото и я погледна.

— Май се страхуваш от мене, а?

Грейс забеляза, че беше изкривил уста в подигравателна гримаса. Тя потръпна.

— Имаш пълно основание за това. Никой не може да вкара Хармън в пандиза безнаказано.

Той се наведе над нея и хвана брадичката ѝ. Грейс се разтрепери.

„Не му давай да разбере колко много се страхуваш!“ — заповяда си. Но как можеше да скрие страха си от него?

Ръцете му започнаха да опипват блузата ѝ.

— Нямаме бърза работа — промърмори той. — Цялата нощ е пред нас.

Грейс се опита да освободи китките си от възела, но разбра, че е безполезно и се предаде. Остана да лежи вцепенена, напрегнала всеки мускул на тялото си.

— Наблюдавам те вече от доста време — продължи Хармън. — Трябва да си разбрала какво е да те преследва някой. Затова и разбих колата ти.

Докато той говореше, Грейс се огледа наоколо и откри ръжена на пода, недалече от себе си. Само да можеше да освободи ръцете си! Тя простена наум, като видя, че бе проследил погледа ѝ.

— Ха, какво е това тук?

Той протегна ръка и вдигна желязото. После отиде до печката и пъкна края на ръжена в пламъците.

— Тук ще стане доста уютно, сладурче.

С широко отворени очи Грейс се вторачи в него и лицето ѝ пребледня.

— Не трябва да се страхуваш. Още не. — Хармън се наслаждаваше на ужаса ѝ. — Всичко с времето си. Доста дълго го предвкусвах. — Той се наведе и дръпна блузата ѝ. — Но преди това ще си взема дължимото.

Издърпа блузата през завързаните ѝ ръце до китките. Грейс горещо се замоли в себе си да разхлаби възела, за да може да я съблече. Може би това беше шансът, на който се надяваше.

Хармън се втренчи в сутиена, който скриваше гърдите ѝ, после пусна раменете ѝ.

— Трябва ми нож — промърмори и се огледа в стаята. — Няма ли тук някакъв нож?

Стана, пристъпи ядосан към масата и я преобърна на пода с трясък. Червената роза на Рой падна и той я стъпка с тежките си обувки. Изкривил лице, погледна към Грейс. Тя едва удържаше сълзите си. Отчаяно се вкопчи в мисълта, че може би той смяташе да разреже възела с ножа.

— По едно време вече си мислех, че съм сгрешил нещо — чу го да казва. — Когато пробих лодката с камък. Ти внезапно изчезна, а после се появи пак с онова посивяло копеле. Вече си мислех, че си се удавила, а това щеше да ме лиши от удоволствието да те пречукам.

Хармън клекна до нея и разкъса сутиена й. Затаил дъх, се втренчи в разголените й гърди. Грейс ужасена затвори очи, но той не я докосна, както очакваше, а стана и затрополи с тежки стъпки през стаята.

— Имам нужда от светлина — промърмори. — Искам да те гледам.

Грейс отвори очи и го забеляза да отива към вратата с газената лампа в ръка.

— Скоро ще се върна — ухили се и изчезна.

След малко го чу как тресна тежката врата на фара след себе си.

Скоро щеше да намери газта в къщата на Рой. Грейс не трябваше да губи време. Изправи се с мъка до стената и се опита по някакъв начин да разхлаби възела. Но не й се удаваше. Тогава погледът й попадна върху печката.

Успя някак си да се дотътри, куцукайки със завързани глезени. Отвори капака и вдигна завързаните си длани срещу нажежения й ръб. Прехапа долната си устна от болка, но не се отказа, докато от тлеещата връв не се изви тънка нишка дим и можа с едно напъване да разкъса възела.

Разтри набързо болящите я китки, после се наведе към връвта около глезените. Но не можа да разхлаби стегнатия възел. Хвана решително ръжена, който стоеше все още пъхнат в печката, поддържа го в огъня, а след това притисна нажежения му край към възела. Малко след това беше вече свободна.

Хармън можеше да се върне всеки момент. С ръжена в ръка, Грейс забърза към вратата.

Твърде късно! Още преди да стигне до нея, някой отвън натисна бравата. Грейс се притисна до стената и вдигна желязото. Затаи дъх.

Хармън блъсна вратата, но не влезе вътре. Защо ли се колебаеше?

Изведнъж Грейс разбра причината. В светлината на газената лампа, която държеше в ръка, той можеше да забележи по пода разкъсаните върви. И така, той вече знаеше, че тя се беше освободила. Грейс затвори за миг очи.

Съвсем неочаквано Хармън се хвърли напред, остави лампата на пода и застана с насочен нож пред нея. Грейс събра всичките си сили и замахна. Но Хармън беше предвидил действията й. В последния

момент отскочи настрана и ударът засегна само ръката му, която държеше ножа. Той издрънча на пода.

Хармън изкрещя като диво животно и се втурна към Грейс. Сграбчи китката ѝ и я извъртя, докато ръженът се изплъзна от ръката ѝ. После я стисна за гърлото и я хвърли на земята. Тя задиша на пресекулки, пред очите ѝ затанцуваха огнени кръгове, после загуби съзнание.

Когато се съвзе отново, лежеше по гръб, а Хармън се беше заел да я съблича. Вече беше смъкнал блузата и сутиена ѝ и тъкмо се суетеше около джинсите ѝ. Грейс затаи дъх и се огледа наоколо.

Точно до протегнатата ѝ ръка на пода стоеше газената лампа. Обви пръсти около дръжката ѝ. Виеше ѝ се свят, но сега трябваше да действа. Това беше единственият ѝ шанс.

Отправи една кратка, гореща молитва към небето, после замахна и удари Хармън с лампата по челото. Той изрева от болка и се хвана с две ръце за главата. Грейс се изправи, олюлявайки се, и отново замахна, но мъжът сграбчи китката ѝ и изскубна лампата. После с див крясък се втурна към ножа, който все още лежеше на пода.

Грейс се вторачи като хипнотизирана в бляскащото острие. Той щеше да я убие! Странно, но тя вече изобщо не се страхуваше. С едно-единствено движение се метна встрани и се насочи към изхода.

Но Хармън беше по-бърз. Вдигнал застрашително ножа, той застана в рамката на вратата и ѝ прегради пътя. Оставаше само още една възможност да избяга. Стълбата към кулата.

Грейс се извърна и с всички сили хукна запъхтяно нагоре по железните стъпала. Въпреки ужасните болки в гърба, не се спря нито за миг. Трябваше да се качи до върха на кулата, преди Хармън да е успял да я настигне.

Катереше се решително все по-нагоре, далече от кънтящите му тежки стъпки. Най-после стигна последното стъпало. Блъсна вратата и излезе навън в студената влажна мъгла. Неволно обви ръце около разголените си гърди. После затвори вратата зад себе си и трескаво замисли какво да направи.

Дали щеше да успее да изненада Хармън? Трябваше да опита. Вече го чуваше зад вратата. Леко дрънчене ѝ подсказа, че я отваря.

„Сега!“

Грейс се хвърли с всичка сила към вратата. Тя се залюля и изби лампата от ръката на Хармън, която полетя срещу стената, после падна на пода. Газта се разля по дървените стени на кулата. Малки пламъчета заизвиваха езици нагоре.

Със сърдито ръмжене Хармън се втурна навън към терасата, все още с ножа в ръка. След няколко минути горната част на фара щеше да запламти с буйни пламъци. Грейс имаше само един шанс. Трябваше да подмами Хармън да заобиколи кулата, за да може да стигне до вратата преди него и да слезе бързо долу. Тя се обърна и хукна. Погледна няколко пъти през рамо, но преследвачът ѝ не се виждаше никакъв. Изведнъж пред нея в мъглата изплува тъмна огромна сянка и Грейс с ужас установи, че беше налетяла право в ръцете му.

Като на забавен кадър видя как той вдигна ножа.

В същия момент някаква ръка зад него го хвана за китката и ножът се изплъзна от пръстите му. С очи, все още разширени от ужас, Грейс различи мъжа зад Хармън.

Беше Рой!

Рой с всичка сила се хвърли отзад върху нападателя на Грейс. Хармън се олюля, пусна я, загуби равновесие и връхлетя напред върху парапета. Грейс инстинктивно се дръпна настрани. Вкопчи се с пръсти в дървените талпи на пода. Прогнилият парапет поддаде под тежестта на Хармън и той се сгромоляса в пропастта.

Грейс закри лице с ръце. После усети, че някой внимателно я вдига.

— Свърши, всичко свърши — прошепна нежно Рой и я притисна до себе си.

Грейс захълца и се вкопчи в него.

— Трябва да излезем оттук, докато все още можем.

Тя вдигна глава и го погледна. Видя в очите му паника. Изплашено се обърна. Горната част на кулата вече гореше с буйни пламъци. Очите на Рой се бяха разширили неестествено. Огънят навярно му напомняше нещо ужасно.

После обаче поклати като замаян глава и стисна устни. Хвана Грейс за ръката и я затегли след себе си към вратата. Когато я отвори, насреща ги блъсна непоносима жега.

Грейс се дръпна назад.

— Не мога — прошепна, вцепенена от ужас.

Рой я взе на ръце и прикри главата ѝ с рамото си.

— Трябва да преминем! Не се страхувай, скъпа, всичко ще е наред. Този път ще успея.

Лицето му изразяваше решителност.

Грейс обви ръце около врата му.

— Обичам те — прошепна тя, после затвори очи.

Рой притисна тялото ѝ по-силно до себе си и хукна.

Горещината и гъстият пушек почти задушиха Грейс.

Сякаш мина цяла вечност, докато Рой разхлаби прегръдката си. Тя отвори очи. Плътни ивици дим се носеха над стълбата, но сега огнището на пожара беше високо над тях. Когато стигнаха долу, Рой я пусна на земята. Навсякъде по пода се търкаляха опожарени парчета дърво.

— Всичко наред ли е? — попита той, като се мъчеше да си поеме дъх.

Грейс кимна.

— Ще вземем набързо нещата ти и ще излезем оттук. — Изглежда едва сега забеляза голите ѝ гърди. — Причини ли ти болка?

За момент се поколеба, после бързо издърпа пуловера си през главата и го наметна върху раменете ѝ.

Тя поклати мълчаливо глава и посочи към сака.

— А какво стана с работилницата ти?

— Всичко може да се смени. — Рой грабна сака и я хвана за ръката. — Хайде, ела.

Докато бързаха към къщата му, Грейс усети студената мъгла по кожата си. През това време зад тях пламъците се заизвиваха буйно към небето. При вратата спряха и Рой обгърна талията ѝ.

— За щастие, вятърът се обърна и къщата ни е в безопасност — установи той.

— Как дойде до тук? Скалата вече беше залята от прилива.

Грейс имаше чувството, че краката ѝ всеки момент ще се подкосят.

— Успях да премина. Проклетият океан не можеше да ми попречи да дойда при теб. Разбрах от Грег Стоу, че този Хармън е

избягал от затвора и те е последвал тук. — Рой млъкна за момент. — Ако знаех това преди, никога нямаше да те оставя сама.

Той я притегли по-близо до себе си и Грейс се притисна до него.

— Слушай, бих искал да останеш тук, докато се огледам малко наоколо.

След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, Рой се върна.

— Хармън трябва да е паднал в морето. Не намерих никаква следа от него.

Приближи се до нея и я прегърна нежно.

Грейс скри лице на гърдите му и той я усети, че трепери с цялото си тяло.

— Не се страхувай повече — целуна я леко по косата. — Сега си в безопасност.

Хармън с мъка изпълзя нагоре по терасата. Ръцете го боляха непоносимо от стискането на прогнилия дървен парапет, който бе поддал при натиска му, но не се беше сринал.

Докато висеше над зейналата пропаст, яростта му бе надвила паниката и се бе превърнала в безпределна злоба...

Тя му вля неподозирана сила. Сега слизаше, олюлявайки се и с болки в дробовете, през ада на железните стъпала на стълбата, а в главата му пулсираше само една мисъл: „Ще намеря тази жена и ще я убия!“.

Когато се измъкна от горящата кула, изтощението взе връх. С неимоверни усилия стигна до брега и се запрепъва по-нататък, за да намери някое защитено място зад скалите. После рухна на мокрия пясък.

Х

Грейс току-що беше облякла светлосивия си анцуг, когато Рой я извика.

Тя отиде в кухнята и спря на вратата, като се облегна на рамката. Щом я видя, Рой остави черпака, с който разбъркваше супата и я загледа с поглед, изпълнен едновременно с възхита и желание.

— Колко си красива! — промълви с дрезгав глас.

Грейс се усмихна и за момент забрави за болките в китките и ужаса на последните часове.

Рой пристъпи към нея и я прегърна през раменете. Тя погледна към печката.

— М-м. Ухае вкусно. Наистина умирам от глад.

— Аз също.

Той я притисна по-близо до себе си и я целуна. Грейс затвори очи и обви ръце около врата му. Беше ѝ безкрайно хубаво, когато я прегръщаше така. Супата можеше да почака.

Но Рой я оттласна нежно от себе си и я поведе към един от столовете до масата. След като я настани, постави пълна чиния пред нея. После мълчаливо я загледа как се храни.

— Колко жалко за работилницата ти — каза най-после Грейс, за да наруши мълчанието.

Забеляза погледа му и кръвта нахлу в бузите ѝ. „Боже мой, защо подхванах точно сега тази тема?!“

Рой сви рамене.

— Ще си обзаведа друга.

— Беше забравил да заключиш вратата. Влязох и видях всичко.

Известно време цареше мълчание. Грейс трескаво обмисляше как по-деликатно би могла да смени отново темата, когато забеляза, че Рой се усмихва.

— Мисля — каза той, — че има нещо, което трябва да ти обясня. Предполагам, че си видяла компютъра. Навярно си се запитала какво

точно правя с него и преди всичко как може да функционира това нещо тук, след като няма никакво електричество.

— Видях кабела, който е прекаран към фара.

Рой отново се усмихна.

— Ти, изглежда, наистина си добър детектив, Грейс. — Той се окашля. — Така, тогава ще се опитам да ти разкажа някои неща за себе си. Допреди известно време работех на борсата в Сан Франциско. Лудницата там и този непрекъснат стрес така ми подействаха на нервите, че реших да се преселя тук на крайбрежието.

Рой стана и закрачи напред-назад из стаята.

— Животът в града ми беше дошъл до гуша. Повече не ме интересуваше нищо и никой. Вече не исках постоянно да срещам разни непознати хора и да си разменям с тях празни приказки. Не исках нито телевизор, нито радио. — Той направи пауза. — Така се озовах тук, на края на света. И, за да не се изкуша и постепенно да донеса вкъщи придобивките на цивилизацията, като започнем от телевизора и стигнем до електрическата четка за зъби, реших тук да няма електричество. Искан да живея спокойния и пълен със задоволство живот на хората, които и досега са пощадени от цивилизацията.

Той се върна до масата и седна отново.

— За съжаление, никой не е съвършен. Въпреки всичките ми твърди намерения, след известно време повече не можех да издържам без работата си. Така че накарах да прокарат кабел за електричество и си набавих компютър, с чиято помощ можех оттук да извършвам сделките си.

Рой се наведе напред и посегна през масата към ръката ѝ.

— Сега навярно ме считаш за луд, нали?

Тя поклати глава.

— Имаше ли успех? Имам предвид в сделките.

— Повече, отколкото можех да си мечтая — отвърна Рой, смеейки се. — Сделките ми донесоха куп пари. — Той помълча известно време. — Но парите не са всичко в живота.

Грейс стана.

— Вярно е. И преди всичко, ако поне веднъж не си имал възможността да ги похарчиш. Наистина, Рой, въпреки всичко, което

ми каза, не разбирам как можеш да издържаш тук толкова дълго и в
такова уединение?

— Преди да дойдеш ти, винаги съм си казвал, че имам нужда от
уединение, за да бъда истински щастлив. Но сега, когато те срещнах,
разбрах какво ми е липсвало.

Рой също стана, прегърна я през раменете и я притисна до себе
си.

— Сега знам от какво наистина се нуждая — прошепна ѝ. — От
теб...

Сърцето на Грейс затуптя по-бързо. Сега навярно щеше да
добави: „Обичам те“. Но той мълчеше.

Вместо това я вдигна на ръце и я понесе в съседната стая. За
момент Грейс усети нещо като разочарование, но когато той я целуна,
това чувство изчезна толкова бързо, както и беше дошло. Не казваха ли
целувките му много повече, отколкото хиляди думи?

Рой дръпна с една ръка мечата кожа от стената, разстла я на пода
и предпазливо положи Грейс на нея. После отиде до камината и запали
огъня. Дървата пламнаха и запращяха.

Грейс потръпна. Пламъците ѝ напомниха за пожара във фара.

Рой се обърна и я погледна загрижено.

— Изведнъж стана толкова сериозна. Още ли мислиш за
Хармън?

Той коленичи до нея на кожата.

Грейс кимна.

— Мисля си за фара и за него. Не ме напуска усещането, че там
някъде навън нещо не е наред. Може би само си внушавам всичко това.
Но досега можех винаги да се доверя на предчувствието си.

— Ако се безпокоиш заради Хармън, наистина няма нужда.
Никой не би могъл да оживее след едно падане от толкова голяма
височина.

— Но ти не намери тялото му.

— Нали знаеш колко близо до водата е фарът...

Той млъкна и сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

— Ще отида пак навън и ще се огледам още веднъж.

След като Рой напусна къщата, Грейс стана и отиде до вратата.
Навън се беше смрачило, а мъглата изглеждаше още по-гъста.

Безпокойството ѝ се засили. Тя обви ръце около раменете си. Там, навън, нещо я дебнеше. Съвсем определено усещаше това.

Пред нея изникна някаква тъмна сянка. Грейс изплашено трепна. После облекчено въздъхна, когато разпозна Рой.

— Всичко е наред. Само кулата все още гори. До утре сутринта няма да е останало нищо, освен желязната стълба.

Грейс кимна, върна се в къщата и седна пак пред камината. Вторачи се в пламъците и се опита да се освободи от напрежението си. Хармън беше мъртъв, а тук тя беше в безопасност.

След като залости вратата, Рой седна до нея на мечата кожа и я прегърна. Грейс притисна глава до рамото му и той я зацелува — първо по косата, а после по шията.

Грейс тихо простена, когато устните му гальовно се плъзнаха по бузите ѝ и намериха устата ѝ. Целувката му я накара да забрави всичко друго. Съществуваха само тя и той.

— Толкова отдавна бленувам по теб — промълви Рой. — Ти беше моето момиче. Сега си моя жена...

Грейс се разтрепери. Струваше ѝ се, че цял живот е чакала само него. Двамата си принадлежаха завинаги.

Без да откъсва устни от нейните Рой нежно я побутна към меката кожа. Ръката му се плъзна под блузата ѝ, после я съблече. Затаи дъх, когато видя голите ѝ гърди.

— Желая те — прошепна Грейс и изведнъж се притесни. Никога досега не беше говорила така на някой мъж. — О, Рой, ще полудея, ако ме разглеждаш така...

Устните му я накараха да млъкне. Докато я целуваше, милваше нежно ръцете и раменете ѝ, после обхвана гърдите ѝ.

— Толкова си хубава... — Гласът му звучеше дрезгаво. — Най-хубавата жена на света...

Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ.

— Ти си моя. Завинаги.

Рой се откъсна от нея и издърпа пуловера си, после се наведе и събу панталона ѝ. Когато се изпъна гола на кожата пред него, той отново я загледа с възхищение.

Грейс затвори очи. Топлото му тяло се спусна над нея и тя тихо изстена. Жадуващо разтвори устни и страстно се изви като дъга насреща му.

С треперещи пръсти потърси ципа на джинсите му. Рой ѝ помогна и малко след това коленичи гол между краката ѝ. Дишането на Грейс се ускори. Усещаше болезнено цялото си тяло, докато ръцете му се разхождаха нагоре по бедрата ѝ, а устните му захапваха зърната на гърдите ѝ. Тя се задъха от неизпитана досега наслада и неспокойно се замята под ласките му.

— Рой!

Струваше ѝ се, че умира от желание.

Той я зацелува диво по устата и в същия момент проникна в нея. Грейс се вкопчи в него и обви крака около хълбоците му. Колко много обичаше този мъж! Той беше като морето — непредсказуем и буен, но и много нежен.

Телата им се движеха в страстен ритъм — първо бавно, после, когато възбудата им достигна кулминацията, все по-вихрено.

Грейс забрави всичко около себе си. На света съществуваше само Рой, Рой и това безгранично желание, което отново и отново разтърсваше тялото ѝ.

Рой също достигна върха на екстаза си и извика силно името ѝ.

Когато после я държеше в прегръдките си, тя си пожела да лежи завинаги така до него — в тях се чувстваше в безопасност.

— Няма да те пусна никога да си отидеш — прошепна Рой, сякаш беше отгатнал тайните ѝ желаня. — Какъв глупак съм бил! Преди да дойдеш, животът ми беше толкова безсмислен. Ти промени всичко... — Погледът му падна върху жаравата в камината. — Така се страхувах... не само от огъня. От живота, от хората. И от теб, Грейс, от онова, което стори с чувствата ми.

— Не трябва да ми разказваш, ако не искаш — каза тя.

Тайно в себе си обаче не желаше нищо по-пламенно от това, най-после Рой да ѝ се довери и да се освободи от кошмара на миналото. Дори и да си премълчеше, нямаше да престане да го обича.

— Но аз искам. Като че ли пламъците във фара освободиха нещо в мен.

За момент Рой затвори очи, после продължи:

— Тя беше прекрасна. Актриса, с която се запознах в Бевърли Хилс. Жена ми беше красива, но за съжаление безхарактерна. Продължи дяволски дълго, докато разбера това.

Рой смръщи вежди.

— Не беше само алкохолът, тя имаше и други мъже. Когато беше пияна, ми разказваше за всичките си любовници. И се наслаждаваше да гледа колко много се измъчвах от това. Понякога си мислех, че ме мрази, но вероятно по-скоро мразеше самата себе си. Умолявах я да отидем на лекар, но тя винаги отказваше.

— И когато ме видя да се наливаам с шампанското, ти напомних за нея? — прекъсна го Грейс.

— Ти не си като нея, скъпа, изобщо не си. Първо това си помислих. Нямах доверие нито на теб, нито на чувствата си. Веднъж вече се бях опарил — не трябваше да ми се случи пак.

— А какво беше това със свещите на масата? И това ли има нещо общо с нея?

Рой замълча. После си пое дълбоко въздух.

— Веднъж се върнах от командировка по-рано от обичайното. Тя беше подредила масата за двама души и беше сложила две свещи. Очевидно очакваше някого — само че за съжаление не мен. Кавгата, която последва, беше най-ужасната, която някога сме имали.

Рой поклати глава.

— Обзет от безразсъден гняв, тогава избягах от къщи, скочих в колата и потеглих където ми видят очите. Най-после спрях и разбрах, че се намирам само на няколко преки от къщата ни. Трябва да съм обикалял в кръг с колата. И тогава чух сирените. — Той скри лице в ръцете си. — Когато пристигнах, къщата беше цялата в пламъци. Като обезумял се втурнах вътре, но не можах да я открия никъде. Внезапно долових гласа ѝ от спалнята. Викаше името ми. Когато поисках да се изкача нагоре по стълбата, нещо се сгромоляса върху мен и паднах в безсъзнание. После някакъв пожарникар ме измъкнал от горящата къща. — Рой поглади с върха на пръстите си белега. — Тогава го получих. Когато я намериха, жена ми беше мъртва.

— Какво нещастие! Трябва да е било ужасно за теб.

— Пожарникарите ми обясниха, че огънят е избухнал в столовата. Вероятно причината са били свещите. Никой не знае дали е било нещастен случай, или тя нарочно е запалила огъня. Ако не бях я оставил... щеше да е още жива.

— Вината не е твоя.

Грейс се притисна по-близо до него.

— Не знам. Просто не знам — възкликна той измъчено.

Грейс от цялата си душа си пожела да можеше да го утеши. За да я спаси, Рой беше превъзмогнал страха си от пламъците... Сега любовта ѝ трябваше да излекува душевните му рани. Нежно отметна косата му от челото.

— Било е само един ужасен кошмар. Всичко е минало.

— А ти си тук. — Той помилва ръката ѝ. — Никога досега не бях говорил за смъртта на жена си. Още като дете се затруднявах да говоря за чувствата си. Ако ми помогнеш, може би ще мога да се променя.

— Можеш да говориш с мен за всичко! Винаги ще те изслушам и ще споделям с теб всичките ти грижи.

— Бих искал да ти кажа още нещо. — Тъмните му очи потърсиха погледа ѝ. — Обичам те, Грейс. Толкова... те обичам!

— О, Рой!

Почувства се неизразимо щастлива.

В стаята беше станало по-светло и когато погледна през прозореца видя, че навън беше настъпил денят. Мъглата се беше вдигнала. Притисна се до Рой, затвори очи и заспа.

XI

Когато се събуди, Грейс усети върху голата си кожа грубо вълнено одеяло. Споменът за изминалите часове постепенно изплува в съзнанието ѝ и тя се усмихна замечтано. Протегна се сънено и погледна до себе си.

Рой не беше там.

Надигна се изплашено и обвини плътно одеялото около тялото си. Навярно беше в кухнята и приготвяше закуската. Грейс се послуша напрегнато. Но и в съседното помещение не се чуваше никакъв звук, а и не ухаеше на току-що сварено кафе.

— Рой?

Гласът ѝ прозвуча съвсем тихо.

Потръпна, но не от студ. Отново я обзе онова странно безпокойство, което вече беше усетила миналата нощ. Нещо не беше наред. Стана и погледна навън през счупеното стъкло на прозореца.

„Фарът.“ Рой навярно беше отишъл да погледне какво става там. Грейс присви очи. Там, където вчера все още се намираше фарът, сега се виждаше само някакъв черен скелет. Кулата беше изгоряла доземи и само желязната вита стълба стърчеше към небето.

От Рой нямаше и следа.

Някакъв шум я накара да се обърне изплашено. Някой влизаше през кухнята. Грейс отиде тихо до вратата и я откряна съвсем лекичко. В помещението се мярна някаква тъмна сянка. Тя се притаи до стената. Беше Рой. Той я забеляза и ѝ се усмихна сияещ.

Грейс разтвори широко вратата и се хвърли в прегръдките му.

— Вече мислех, че нещо ти се е случило.

— Не трябва да се безпокоиш — разроши нежно косата ѝ. — Не исках да те будя. Вятърът е утихнал и днес можем спокойно да отидем до града.

Грейс се вкопчи в него.

— Така се изплаших. Не бих могла да понеса да те загубя.

Той я целуна леко по върха на носа.

— Само ако го пожелаеш. Иначе няма да се отървеш от мен. — После се отдръпна. — Облечи се. Мъглата се вдига, скоро ще се появи слънцето. Докато се приготвяш, ще направя кафе.

— Видя ли фара? Само стълбата стои все още.

Рой кимна, последва я в съседната стая и отвори входната врата. По пътя към банята Грейс го погледна през рамо. Той стоеше до отворената врата и се взираше към скелета на фара. Вероятно си мислеше дали не трябва да потърси отново по брега тялото на Хармън.

— Рой...

Искаше ѝ се да го помоли да не излиза, но промени намерението си. „Не ставай смешна — заубеждава се сама. — Хармън е мъртъв, а Рой не трябва да си помисли, че съм се побъркала от страх.“ Освен това той сам щеше да реши какво да прави.

— Обичам те — каза само и се зарадва на щастливата му усмивка.

След като се изкъпа, Грейс се облече, после разреса косата си с четката, докато тя заблестя. Когато хвърли последен поглед в миниатюрното огледало видя, че очите ѝ искряха от щастие.

Излезе от банята.

— Готова ли е вече закуската?

Никакъв отговор. Грейс се поколеба малко, после отиде в кухнята. Рой не беше там. Никакъв шум зад гърба ѝ я накара да се обърне изплашено.

В този миг някаква ръка сграбчи китката ѝ и я изви зад гърба. Друга ръка я обхвана в желязна хватка за шията и когато тя сведе поглед, видя святкащото острие на нож.

— Не прави глупости! — изсъска Хармън. — Иначе е свършено с теб!

Грейс трепереща си пое въздух. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

— Къде е Рой? — попита с треперещ глас.

— Мъртъв е.

Той изрече думите с пълно безразличие.

Мъртъв! Рой беше мъртъв? Хармън го беше убил? Тогава какво значение имаше дали тя щеше да живее, или не? Без Рой всичко

губеше смисъл. Бъдещето, което само преди няколко минути ѝ изглеждаше така многообещаващо, без него беше пусто и безсмислено.

Хармън запуши устата ѝ с някакво парче плат, което завърза през главата ѝ. После с друга кърпа стегна ръцете ѝ зад гърба. Избута я грубо пред себе си в съседната стая и я хвърли на леглото. Тя го видя да отива до прозореца. Дрехите му висяха разкъсани, лицето му беше зачервено и почерняло от сажди.

Внезапно Грейс се сепна. Защо си бе направил труда да ѝ запушва устата? Може би все пак имаше някой наблизко до къщата. „Стоу? След като вчера е разказал на Рой за Хармън, може би днес ще намине, за да погледне дали всичко е наред!“

Грейс отчаяно се вкопчи в тази искрица надежда. Бавно спусна крака от леглото. Но Хармън явно я беше чул. Фучейки, той се втурна към нея, хвърли я обратно върху леглото и после завърза десния ѝ крак с широка ивица плат за страничната рамка. Преди да се върне до прозореца, още веднъж се увери, че всички възли са стегнати.

Грейс раздвижи стъпалото си. Скоро възелът се разхлаби. Когато задърпа крака си, усети, че все пак не поддаваше достатъчно, за да се освободи.

Хвърли отчаян поглед към прозореца. Видя, че някой се приближаваше към къщата. Някакъв мъж. Беше Рой! Рой идваше невредим към входната врата! Радостта направо я лиши от разсъдък. Той беше жив! Хармън беше я излъгал.

Но радостта ѝ не трая дълго. И, господи, той не знаеше, че Хармън е тук! Не знаеше, че го дебнеше, за да го залови, както беше заловил нея. Трябваше да го предупреди! Но как!

Рой почти беше стигнал до вратата, когато Грейс най-после освободи крака си. Тя се метна от леглото в същия миг, в който той я отвори, но се препъна в малката масичка до леглото, която падна шумно на пода. Рой застана на прага и я загледа втренчено.

„Къде е Хармън?!“

Грейс изтича, хълцайки, към Рой. Тогава иззад вратата се появи Хармън и го удари по главата с тежка цепеница. Той извика и се строполи безжизнен.

С дървото в ръка, Хармън тъкмо се канеше да се втурне към Грейс, когато внезапно спря и се послуша. Тя също долови шума. В далечината бръмчеше мотор.

Хармън пусна цепеницата и извади ножа. После сграбчи Грейс и я заблъска към прозореца. Докато се препъваше пред него, тя погледна бързо към Рой. Той не помръдваше. Дишаше ли въобще? Не можа да разбере. Хармън застана плътно зад нея и през рамото ѝ се вторачи към океана. Когато проследи погледа му, тя забеляза близо до фара малка лодка. В продължение на един ужасен миг Грейс се уплаши, че лодката ще смени курса си, но тя все пак се насочи право към къщата. Отдалече Грейс можа само да различи, че беше управлявана от някакъв мъж, който не носеше униформа.

После го позна. Беше Уиттейкър.

Изглежда вниманието му беше погълнато по-скоро от руините на фара, отколкото от къщата. Грейс нямаше представа дали я беше видял.

Хармън я откъсна от прозореца, като я дръпна грубо за ръцете. Блъсна я пред себе си в банята и затвори вратата. Грейс бързо се огледа в малкото помещение. То нямаше прозорец, а и дори да можеше да отвори вратата със завързани ръце, някъде там навън я чакаше Хармън. Той щеше да изненада нищо неподозиращия Уиттейкър, както и Рой преди това.

„Шкафчето над умивалника!“ Грейс се изправи на пръсти и се опита да отвори вратичката с брада. Паста за зъби, пяна за бръснене, четка, малка кутийка с ножчета за бръснене. За щастие тя лежеше най-отдолу. Грейс се опита да я хване със зъби, но я изпусна. Затвори вратичката на шкафчето.

Седна на пода и опипа зад гърба си за ножчетата. Когато Хармън внезапно отвори вратата към банята, тя изтръпна. В същия миг пръстите ѝ скриха кутийката.

Хармън изтегли нагоре Грейс и я тласна покрай все още лежащия на земята Рой към външната врата. „Какво смята да прави?“ Той я заблъска със сила пред себе си навън. Междувременно слънцето почти беше пробило мъглата.

Грейс видя Уиттейкър да стои пред развалините на фара. Тя без малко щеше да падне, когато Хармън я задърпа по тясната пътека към плажа, където на пясъка беше изтеглена лодката на Уиттейкър. Очевадно искаше да открадне моторницата и да избяга, вземайки Грейс със себе си като заложница. Докато Уиттейкър доведеше помощ, той отдавна щеше да е офейкал.

— Качвай се! — заповяда Хармън и тласна лодката във водата.

Грейс шляпаше из плитчината, като се стараяше да не загуби кутийката. След като Хармън я бутна грубо в лодката, тя се сви с изкривено от болка лице на кърмата. Най-после ѝ се удаде да издърпа едно ножче от кутийката. Бавно и предпазливо започна да разрязва възела около китките си.

Тогава чу някакъв вик откъм фара. Надигна глава и видя Уиттейкър да тича покрай брега. Той крещеше нещо неразбираемо и заканително размахваше ръце към тях. Хармън се беше навел над мотора. В момента, в който го запали, Грейс усети как възелът се разкъса.

Пусна ножчето и се хвърли с цялата си тежест върху Хармън. Едновременно с това посегна към румпела. С крайчеца на окото си забеляза, че Уиттейкър скочи във водата.

Хармън посегна към ножа до себе си на седалката и отгласна Грейс. С насочено напред острие той хвърляше бдителни погледи ту към нея, ту към Уиттейкър, който почти беше стигнал до лодката. Когато последният се вкопчи в ръба ѝ, за да се качи, Хармън го нападна като някакъв див звяр. Грейс скочи напред, хвана ръката му и я изви така, че ножът падна на дъното.

Ругаейки, Хармън я блъсна силно. В същото време Уиттейкър се покатери в лодката, която се носеше неудържимо навътре в океана. Хармън се наведе и трескаво затърси ножа си. После се изправи и застана срещу Уиттейкър. Двамата мъже с усилие пазеха равновесие.

Грейс чакаше шанса си. В решаващия момент тя се хвърли напред, обви ръце около краката на похитителя си и го събори. Уиттейкър понечи да ѝ помогне, но се спъна и се удари в румпела. След падането си, Хармън се извъртя светкавично и сграбчи Грейс за талията. Макар че се отбраняваше с всички сили, той я запрати през борда във водата.

Дишайки тежко и борейки се за глътка въздух, тя изплува на повърхността. Постара се да не изпада в паника. Погледна към лодката и видя как двамата мъже се бореха. Моторницата беше обхваната от една вълна и започна заплашително да се люлее.

Хармън и Уиттейкър се изтърколиха в океана.

Грейс заплува с широки загребвания, както ѝ беше показал Рой. След цяла вечност усети пясъка под краката си и зашляпа към брега.

Когато хвърли поглед назад, не можа да открие нито лодката, нито двамата мъже.

Но какво ставаше с Рой? Беше ли жив?

Хукна по пътеката, която водеше до къщата. Изведнъж спря с разтуптяно сърце. С несигурни стъпки и с пепелявосиво лице Рой идваше към нея.

По бузите ѝ се застичаха сълзи на радост и тя се хвърли в прегръдките му.

— Добре ли си? — попита го загрижено.

Той кимна и погледна към водата. Грейс се обърна и видя Уиттейкър, който плуваше бавно към брега.

Рой я прегърна през рамото и двамата заедно отидоха при него. Дишайки тежко, Уиттейкър се измъкна от водата. Дясното му око беше кървясало.

— Къде е той? — извика Грейс. — Къде е Хармън?

— Проклетото копеле вече го няма — отвърна той, пъхтейки тежко. — Удави се...

Грейс потръпна и се втренчи във вълните. Удавен — също както баща ѝ някога. И също както тогава тялото му не беше открито, така и сега океанът повече нямаше да върне Хармън.

— Какъв късмет, Уиттейкър, че минахте случайно оттук — каза Рой.

Уиттейкър приглади мократа си коса и поклати глава.

— Не беше случайно.

Рой учудено вдигна вежди.

Възрастният човек се окашля и се обърна към Грейс.

— Заради пещерата е.

Тя объркано замести поглед от единия мъж към другия.

— Не съм разказвала на никого за пещерата, освен на Рой! Ако си мислите...

Уиттейкър махна с ръка.

— Мисля, че трябва да ви се извиня, мис. Навярно бях малко груб с вас. Работата е там — той замълча и се почеса по ухото, — че намерих злато. Когато открих пещерата, веднага си помислих, че навярно е била идеално място за контрабандистите, които са се подвизавали някога тук.

Рой кимна.

— И на нас ни хрумна подобна мисъл.

Уиттейкър го гледа известно време мълчаливо, после продължи:

— Точно от това се опасявах и затова не исках да се върнете пак там. Както ви казах, намерих златни монети, доста монети, които някой беше скрил там и по някаква причина не ги е взел.

Рой и Грейс се спогледаха многозначително.

— И защо ни разказвате всичко това сега? — попита Рой.

— Вчера бях в града и съобщих за златото на властите. Не ми трябват монетите, стига ми само наградата за находката. — Той се усмихна уморено. — Днес следобед съкровището беше взето. Така че от утре спокойно можете отново да ходите в пещерата.

Грейс погледна към морето.

— А какво стана с лодката ви?

Уиттейкър направи пренебрежителен жест.

— Потъна. Подарих я на морето, а аз ще си купя нова.

После се обърна към стръмните скали и си тръгна, без дори да се сбогува.

Грейс и Рой се загледаха след него.

— Нали ти казах — прекъсна мълчанието Рой. — Този Уиттейкър е странна птица.

Грейс кимна.

— Да не би да си мислиш същото като мен: че баща ми е бил този, който е скрил монетите в пещерата?

Тя отново кимна и Рой я взе в прегръдките си.

— Ако смяташ, че всъщност монетите ти принадлежат, можем да отидем в града и да обясним на властите...

Грейс поклати глава и го погледна.

— Не, не е това. Не искам монетите.

— Но защо тогава лицето ти е толкова тъжно и замислено?

— Изобщо не съм тъжна. Напротив. Времето за тъгуване отдавна отмина, Рой. Най-после съм сигурна, че баща ми е мъртъв. Ако беше още жив, когато и да е, щеше да вземе монетите. Но не е успял да го направи...

— Поне част от тях сигурно ти се полага, Грейс.

Тя сложи пръст на устните му.

— Наистина не ги искам. Освен това тук намерих нещо много по-важно от парите. Спокойствие и теб.

— О, Грейс! — Гласът му внезапно стана дрезгав. — Дори не знаеш колко те обичам.

— И аз те обичам, Рой.

Той мълчаливо я притегли към себе си. Грейс опря глава на гърдите му и погледна към небето. За първи път, откакто бе дошла в Калифорния, не можа да открие никакво облаче по него.

Издание:

Джослин Уайлд. Сред вълните, под лазура небесен

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Редактор: Елка Тодорова

ISBN: 954-439-332-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.